

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărației lui Jehova

„Să vorăști că eu sunt Jehova”

Ezekiel 35:15

ANUL XXV BILUNAR No. 1

1 Ianuarie 1947

CONTINUTUL

Schimărăi spre a vedea pe Dumnezeu	3
Nu bazat pe nemurire humana.....	4
Speranța în lucrurile cări nu se văd	4
Sufletul	6
Privind lucruri cări nu se văd	7
Nu dormic de a muri	9
Fie acasă sau departe	9
Aducerea la perfecțiune	10
Perfecțiune necesară	11
In realitate	12
Urmări și făcuși perfecți	14
Oameni din vechime făcuși perfecți	16

"NU SINTEȚE MARI ORI ME ZICE JEHOVA CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaya 43:12

TURNUL DE VEGHERE

BUCUREŞTI

Apare bilunar în Editura:
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
 Persoană juridică morală
 București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
 117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.
 Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte   **W. E. VAN AMBURGH, Secretar**

„Si toți fiili tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

(Urmare din pag. 16)

pe sine lui Moise ca „Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacob”, va dovedi că El este într’adevăr „Dumnezeul celor vii”, și nu al celor morți. (Ex. 3:6, 16; Mat. 22:31,32). Exprezia apostolului „făcut perfect”, după cum este întrebuințată în enisola sa către Evrei, nu cere ca ei să vină din morminte într’o clănu perfectă în trup, ci aceasta arată că ei vor căstica absolută perfectiune în împărăția lui Dumnezeu prin Christos Isus. La Evrei 11:35 este scris că ei au indurat mari suferințe și chinuri din mâna dușmanului și refuzară să devină necredinciosi lui Dumnezeu „pentru că să roată primi o inviere mai bună”. Aceasta, prin urmare, serveste să-nună în clasa acelora cari vin afară din morminte la invierea spre viață, mai degrabă decât la o iudecată a cărei hotărire finală este nesigură, fie spre viață sau spre vecinică nimicire.

³⁹ Isus, căruia Tatăl l-a incredintat toată iudecata, zicea: „Si l-a dat putere să iudece, întrucât este Fiu al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toti cei din morminte vor auzi clăsu Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor intra într-o viață; iar cei ce au făcut rău vor intra într-o iudecată”. (Ioan 5:27-29. Am. Stan. Ver.). Acești credinciosi din vechime au mers în moarte cu o „înimă perfectă” față de Dumnezeu, și ei vor veni afară din morminte ca atari, când Judecătorul Christos Isus, în scurt, va lăsa să sună clăsu Său poruncitor. Fără primii dintre locuitorii pământului lumii noui cari vor fi ridicati din moarte, ei vor avea un avantaj față de aceia cari vor fi ridicati mai târziu din morminte „la o inviere rentru iudecată”. Ei vor fi ridicati deasemenea pe calea vieții, fiind în așteptare pentru viață vecinică sub împărăția lui Dumnezeu.

⁴⁰ După cum s-a arătat mai înainte, a fi „făcut perfect” are însemnatatea de a fi calificat și introdus să instalați într’o poziție de serviciu. În ce priveste strămosii și înainte-mergătorii lui Christos Isus, ai căror înimi erau perfecte, este profețit, la Psalmul 45:16: „In locul părinților tăi vor fi copiii tăi, pe care îi vei pune prinții veste tot pământul”. Primind viață dela Judecătorul și Regele, Christos Isus, care-și dădu viață să pământească pentru ei, ei devin fiili sau copiii Săi. Pentru acolo să fie un „pământ nou” sub „cerurile noi”. Christos Isus introduce sau instalează pe acești credinciosi din vechime în funcție ca prinți pământeni, să reprezinte împărăția cerească. Prin aceasta El îi face perfecti în funcții sau îi consacreză în această funcție prințiară și

așa stabilește „pământul nou”. (Isa. 32:1). Acesta, deosemenea, este un avantaj față de aceia din omenire cari vin afară dintre morți „la invierea pentru iudecată”. Aci din nou se vede cum cei credinciosi din vechime, cari muriră fără să primească făgădăință vor ajunge o „inviere mai bună”. În decursul mării de ani de domnie a lui Christos, ei vor primi binecuvântări dela Sămânța cerească a lui Abraam, prin Împărăție.

⁴¹ La încheierea domniei de o mie de ani, Satan va fi deslocaț pentru ultimul timp al activității sale, înainte de nimicirea sa vecinică, și atunci va veni o ultimă probă asupra tuturor acelora cari locuiesc pe fata pământului. (Anoc. 20:7-10). Printre cu inima perfectă, cu privire la a căror perfecție fizică la acel timp nu poate să fie nicio indoială, vor da exemplu pentru toate popoarele de pe pământ prin integritatea credincioasă în funcție, sub probă. Această probă hotăritoare va comprobă perfecționarea lor. Apoi, când Christos Isus predă Împărăția lui Dumnezeu, Tatăl, și a nimicit pe Satan Diavolul și pe toți aceia cari cad atunci în ispita sa, Iehova Dumnezeu va justifica sau va pronunța perfecti pe toți cei credinciosi pentru viață fără sfârșit. „Dumnezeu este Cel ce îndreptățește” (1 Cor. 15:24-28; Rom. 8:33). Cei credinciosi din vechime, îndreptătiți, vor trăi pentru eternitate în perfecție pământească.

⁴² În ce priveste ne „a’te d” ale Domnului: de astăzi, ei sunt insotitori credinciosi și împreună martori ai rămasitei Sale. (Iean 10:16). În timp ce ei nu se bucură acum de perfecționarea pe care o are rămasita prin îndreptățirea prin ierofa lui Christos, clasa „alțor oî” trebuie să fie cu „înimă perfectă” față de Iehova Dumnezeu. În această privință ei trebuie să fie asemănători oamenilor credinciosi din vechime, cari nu primiră acel „lucru mai bun”, pe care Dumnezeu îl prețăse pentru fiili săi, pe care El îi duce în slavă sus, inclusiv rămasita. Acele „oî” cari își păstrează integritatea înimii lor înaintea lui Dumnezeu în decursul acestui timp de încercare la sfârșitul lumii lui Satan, pot să spore să treacă vîi prin bătălia Armagedonului și să intre în dreapta Lume Nouă.

⁴³ Düră aceea Împărăție de o mie de ani va aduce complecta lor perfecționare pe pământul paradisului. În ce privește obligațiunile lor în decursul domniei Sale de o mie de ani, Christos Isus Fiul lui David zice: „Voi avea ochii îndreptati asupra credinciosilor din țară, ca să locuiască lângă Mine (în lumea nouă); cel ce umbilă pe o cale fără prihană, acela îmi va sluiji. În fiecare dimineață voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți cei ce săvârșesc nelegăuirea”. (Ps. 101:6,8). Aceia cari caută să servească cu inimi perfecte față de Dumnezeu, sunt înțelepti. Ei sunt aceia cărora Regele mai mare decât Solomon, le zice: „Căci oamenii fără prihană vor locui țara, și oamenii neîntinăți vor rămânea în ea; dar cei răi vor fi nimiciți din țară, și cei necredinciosi vor fi smulși din ea”. Prov. 2: 21,22.

(Watchtower din 1 Aprilie 1946)

⁴⁴ Cum va fi completată perfecționarea lor la încheierea domniei de o mie de ani a lui Christos?

⁴⁵ În ce mod trebuie „alțor oî” ale Domnului să fie perfecte acum, și cu ce speranță în vedere?

⁴⁶ Când va fi înălțată perfecționarea lor completă? și cari vor fi obligațiunile lor în acest scop?

RECTIFICARE: În numărul 24 al revistei, pag. 4, paragr. 10 rândul al şaptelea, se va citi după cum urmează: „Dumnezeu față de ei, după cum a fost exprimată”.

³⁸ Cum va fi și lor o „inviere mai bună”?

³⁹ Cum va fi și acesta, deasemenea, o „inviere mai bună” prin „față” pentru funcție?

„SCHIMBATI“, SPRE A VEDEA PE DUMNEZEU

„Noi toti vom fi schimbuti.“ — I Cor. 15.51

I EHOVA Dumnezeu trăiește nemuritor într'o slavă cerească, care este mai presus de orice comparație și pe care niciun om nu o poate vedea sau de care să se poată apropia. Omul nu e creat spre a vedea asemenea săvădă divină, din cauza afară de minunată.

2 Când oamenii de știință făcăru să explodeze prima bombă atomică, departe, în marele deșert al Noului Mexic, în acea dimineață fatală de luni 16 iulie 1945, uriașul turn de oțel de care era atârnată bombă, se topit în căldura de patru trilioane de grade, care fu desvoltată, iar un om de carne care, dela o depărtare de zece kilometri, prin ochelari negri, și-a aruncat repede o singură privire directă în explozie, a fost lovit deodată de orbie, de cea mai mare strălucire, care străfulgerase vreodata în sus acest pământ. Totuș, această izbucnire de glorie introdusă de om, nu poate fi comparată cu gloria naturală a Creatorului, care este izvorul central al oricărei energii nucleare (atomice). Omul plăpând de carne și sânge, al cărui trup este trei pătrimi apă, nu ar putea sta înaintea prezenței deplinei Sale glorie și să rămână în viață. Vorbind către profetul Moise la Muntele Sinai, care ceruse să își arate gloria lui Dumnezeu, Iehova zise: „Față nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască“. (Ex. 33:20). Creștinul apostol Pavel fu odată lovit de orbie pentru trei zile, de o vedenie cerească orbitoare, și el putea să scrie cu adevărată pricepere cu privire la Fiul lui Dumnezeu, care este chipul lui Dumnezeu. Tatăl Său: „Regeie regilor și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într'o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea“. (1 Tim. 6:15, 16; Fapte 22:6-11; 9:3-9). Este dela sine înțeles, deci, că carnea și sângele năciodată nu pot merge în cer. Omul nu este hotărît pentru aceasta. „Carnea și sângele nu poate să moștenească împărtăția lui Dumnezeu, și putrezirea nu poate moșteni neputrezirea“. (1 Cor. 15:50).

3 Odată ce înțelegem adevărul simplu și de necombatut de mai sus, suntem ajutați să fim liberi de erorile religioase, și să pricepem bine scrierile inspirate ale Sfintelor Scripturi. Credință este convingerea de lucrurile nevăzute cu ochii naturali, și numai prin credință putem să vedem sau să cuprindem cu mintea ceva din greutatea gloriei lui Dumnezeu, aşa după cum este descris în cuvântul Său scris și dură cum este reflectat într'o anumită măsură în lucrurile Sale văzute, în cer și pe pământ. (Evrei 11:1; Rom. 1:19, 20). Pentru o corecție creatură înțeligență de pe pământ să nădăduiască să apară în prezență înăltată a lui Dumnezeu și să vadă gloria Sa personală, asemenea creatură trebuie să se aştepte să treacă într-o schimbare hotăritoare în sine însuși, ceeace înălțură pentru vecie carne și sânge. Această „schimbare“ este ceva ce nu poate fi înăbduită de către om, nici chiar cu ajutorul științei moderne. Nici un om sănătos la minte nu ar putea de drept să nădăduiască experiența o asemenea schimbare, afară numai de cazul când un asemenea lucru i-a fost făgăduit de către Atotputernicul Dumnezeu Iehova.

4 Numai Iehova Dumnezeu poate efectua o asemenea schimbare miraculoasă de creații, care erau oameni de carne și sânge, spre a deveni creațuri spirituale ne-

muritoare, în stare să apară în prezență cerească a lui Dumnezeu, să-L privească și să trăiască. Iehova Dumnezeu a promis o asemenea schimbare unor anumite persoane, care căștigă favoarea Sa specială. Această „schimbare“ promisă fu multă vreme o taină sau un secret sacru. Ea nu fu destăinuită și descoperită până la venirea lui Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu. De fapt, El era primul care trebuia să treacă prin această schimbare dela carne la spirit. Aceasta este verificat prin unul dintre martorii Săi, apostolul Petru, care scrie: „Christos, deasemenea, a suferit odată pentru păcate. El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost inviat în spirit, în care Să dus să propovăduiască spiritelor din închisoare“. (1 Petru 3:18,19, Am. Stan. Ver; Weymouth; Rotherham; Catholic Confrat). În ce prirvește partea pe care Christos Isus o îndeplinește în deschiderea acestei taine înțelegerii umane, apostolul Pavel scrie lui Timotei, zicând: „Sufere împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu. El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărîrea Lui și după harul care ne-a fost dat în Christos Isus, înainte de vecinicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Christos Isus, care a nimicit moartea și a dus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie“ (Tim. 1:8-10. Am. Stan. Ver., și nota marginală; Rotherham).

5 Același apostol scrie mai departe informația referitoare la această taină, pe care Christos î-o descoperi. Aceasta era cam doisprezece ani după moartea și invierea lui Christos, și deasemenea după ce persecuțiunile se inflăcăraseră împotriva creștinilor cu moartea multora din ei, când Pavel scrie următoarele fraților săi din Corint: „Că Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a inviat la treia zi, după Scripturi; ...După aceea Să arătat la peste cincisute de frați deodată, dintr-car căi mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit... Si dacă n'a inviat Christos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Christos, sunt pierduți. Dacă numai pentru viață aceasta ne-am pus nădejdea în Christos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Christos a inviat din morți, pârga celor adormiți. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toti, dar toti vom fi schimbuti, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbiță va suna, morții vor invia nesupuși putrezitori, și noi vom fi schimbuti. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezitiei, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezitiei se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghitită de biruință“ (1 Cor. 15:3-6, 17-20, 51-54, Am. Stan. Ver.).

6 Să nu scăpăm din vedere că apostolul Pavel scria lucrurile de mai sus, fraților săi creștini, și nu omenirii în general. De aceea oamenii în general nu se împărtășesc de speranță și de taina pe care Pavel le punea aci înainte. Pavel lămuște pe creștini că viața lor „schimbare“ este dela o stare umană la una cerească. In-

miezul discuțiunii de mai sus, el arată creștinilor motivul unei asemenea „schimbări radicale”, când zice: „Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc. Ce spun eu, fraților, este că nu poate carne și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea” (1 Cor. 15:49, 50). Aceasta exclude cu totul eroarea religioasă că creștinii vor lua în cer organismele lor de carne și sânge. Aceasta exclude orice cuget că trupurile umane vor fi „spiritualizate” astfel încât în regatul spiritual ei se vor aduna și vor apărea asemănător cu ceeace erau pe pământ, un creștin cocoșat pe pământ, devenind un spirit cocoșat în cer, etc.

⁷ Nu există niciun fel de dovezi după judecata sănătoasă sau după Scriptură, pentru a ne închipui că creștinii „schimbați” vor apărea în cer asemănători creaturilor umane imperfecte, cum erau pe pământ, sau că ei vor reprezenta sau vor intruchipa creaturile umane în general. Dimpotrivă, ei vor fi chipurile cerești a lui Dumnezeu, Tatăl lor ceresc. De aceea în ce asemănare vor apărea ei în cer, niciun creștin credincios nu știe acum. Apostolul Ioan, scriind următoarele, nu lumii ci creștinilor, zice: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu-L-a cunoscut nici pe El. Prea iubită lor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s'a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că vom vedea aşa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățează, după cum El (Dumnezeu Tatăl este curat)” (1 Ioan 3:1-3, Am. Stan. Ver.).

NU BAZAT PE NEMURIRE UMANĂ.

⁸ O altă eroare religioasă este închipuirea că o asemenea schimbare dela cele pământești la cele cerești este bazată pe o nemurire interioară a sufletului uman, „nemurirea care locuiește în lăuntrul lor”, după cum este numită în mod obișnuit. Aceia, cari își închipuie aşa, nu

reușesc să dovedească din scrierile lui Pavel că el bazează această „schimbare” miraculoasă pe doctrina religioasă a „nemuririi proprii a sufletului omenesc”. Ceea ce apostolul Pavel discută în 1 Corinteni 15, este invierea creștinilor morți. Ca răspuns la întrebările: „Cum vor invia morții? și cu ce fel de trup vor veni ei?” Pavel răspunde deodată: „Nebun ce ești! Ce suntem tu, nu inviază, dacă nu moare mai întâi. Și când suntem, suntem nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmpă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecarei semințe îi dă un trup al ei”. (1 Cor. 15:35-38, Am. Stan. Ver.). Ca dovadă pe mai departe că el scrie despre cei morți, și nu despre cei nemuritori, Pavel zice: „Căci, dacă nu inviază morții, nici Christos n'a inviat. Și dacă n'a inviat Christos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Christos, sunt pierduți (1 Cor. 15:16-18, Am. Stan. Ver.). Cei nemuritori nu pot pieri; nici nu pot ei să doarmă în moarte.

⁹ Este, prin urmare, indiscutabil faptul că apostolul nu bazează misteroasa „schimbare” a creștinilor credincioși, pe nicio idee de „nemurire înăscută”, ci pe minunea lui Dumnezeu a invierii morților. Prin inviere nu numai că Dumnezeu restăornicește pe creștinii credincioși la viață, ci El îi transferă dela viață dinainte în trup omenesc la viață cerească în regatul spiritual, ca creațuri spirituale. În asemenea inviere spre viață cerească în împărăția lui Dumnezeu, creștinii cari sunt credincioși până la moarte, sunt născuți cu totul ca copii spirituali ai lui Dumnezeu. În armonie cu aceasta, Christos Isus zise: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu... Dacă nu se naște cineva din apă și din spirit, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din spirit este spirit” (Ioan 3:3-6, Am. Stan. Ver.).

(Watchtower din 15 Aprilie 1946)

SPERANȚA IN LUCRURILE CARI NU SE VAD.

ORICĂT DE SURPRINZATOR ar putea suna persoanelor sincere, cari au primit fără discuție sau cercetare doctrinele „creștinătății”, totuș invățătura „nemuririi înăscută a sufletului uman” este o doctrină pagână. Ea nu provine dela Iehova Dumnezeu și nu este invățată niciunde în Biblia Ebraică inspirată. Ea nu își are originea dela Christos Isus și nu este invățată niciunde în scrierile inspirate ale uceniciilor. Herodot, istoricul pagân Grec, care trăi în veacul al cincilea înainte de Christos, susține că Egiptenii pagâni erau primii cari întreținură ideea „nemuririi sufletului uman”, și de aici, prezența mumilor lor. (ii, 123). Israelitii stătură 215 ani în țara Egiptului, și totuși ceeace profetul Moise scrise după scoaterea lor afară, contrazice în mod categoric asemenea invățătură a Egiptenilor, despre nemurirea umană înăscută. Moise raportează că Iehova Dumnezeu i-a zis: „Dacă cineva (sufletul) se duce la cei ce chiamă pe morți și la ghicitori, ca să curvească după ei,

îmi voi întoarce Fața împotriva omului acelaia, și-l voi nimici din mijlocul poporului lui” (Lev. 20:6). Pe origine va face în ziua aceea (ziua de îspășire) vreo lucru oarecare, îl voi nimici din mijlocul poporului lui (Lev. 23:30). Moise a scris multe alte asemenea expresii deosebite moarte și nimicire a sufletelor neascultătoare de Dumnezeu.

¹⁰ În veacul al cincilea înainte de Christos, pagânul filosof Socrate, învăța pe Greci „nemurirea sufletului omenesc”. În ultima sa vorbire, înainte de a bea cupa cu otravă în celula închisorii sale, el zise: „Da, dacă moartea ar fi sfârșitul a orice lucru, într-adevăr acesta ar fi un noroc pentru cel nelegiuț să se despărțească de trupul său, și, în același timp, de nelegiuțea sa. Dar acum, deoarece sufletul se arată față de noi nemuritor, el nu poate să aibă alt refugiu de rău, și nicio altă mantuire, decât aceea să se străduiască să devină atât de bun și intelligent cât este posibil”. Socrate mai

¹ Ce fel de doctrină este aceea a „nemuririi umane”? și cum o contrazice Moise?

² Ce învăță acel filosof grec Socrate, că cum este citat de Plato, cu privire la suflet?

zise (și lasă ca aceia cari cauta vieță, să compare doctrinile religioase ale „creștinătății” cu aceasta: „Sufletul, partea nematerială, fiind de o natură atât de superioară trupului, poate el, îndată ce este despărțit de trup, să fie împrășiat și redus la nimic, și să piară? Oh, departe să fie așa ceva. Mai degrabă acesta va fi rezultatul: Dacă el se desparte într-o stare de curățe... bine, atunci, astfel pregătit, sufletul se depărtează în acea regiune nevăzută, care este a naturii lui proprii, regiunea divină, nemuritoare, înțeleaptă, și atunci partea lui urmează să fie fericită într-o stare în care el este eliberat de frica și dorințe sălbaticice, și de alte reale ale umanității, și-și petrece restul existenței sale cu dumnezeu”. Cel mai de seamă ucenic al lui Socrate, Plato, astfel îl citează în lucrarea sa intitulată *Phaedo*.

³ Acest filosof Socrate și ucenicul său Plato, amândoi cari credeau în Dumnezei păgâni, și nu în Iehova Dumnezeu, erau în mod incontestabil păcătoși. Profetul lui Iehova, Ezechiel, învăță în veacul de dinaintea lui Socrate, și, în directă opozitie cu ceea ce învăță Socrate și Plato, el zice: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (*Ezechiel 18:4, Douay*). Cu cine era Isus Christos de acord în discuția Sa despre suflet? cu Socrate și cu Plato, sau cu Moise și cu Ezechiel? Christos Isus era de acord cu Moise și cu Ezechiel și cu toți ceilalți profeti inspirați ai lui Iehova Dumnezeu. Din profetiile lor, Isus și ucenicii Lui făcură dese citări, spre a arăta că ei erau profeti adevarăți.

⁴ Cugetul că apostolii lui Isus și creștinii credincioși din primul și al doilea veac după Christos crezură în nemurirea umană, este un cuget religios greșit. Este bine cunoscut că secta religioasă Catolică, învăță doctrina despre „purgator”, sau o stare intermediară (de mijloc) a sufletelelor umane după moarte, pentru curățirea lor prin chinuri, înainte de a fi admise în cer. Ea bazează această doctrină a „purgatoriului” pe teoria nemuririi sufletelelor umane. Forțat să dovedească această învățătură despre purgator și nemurire, cardinalul american James Gibbons, în carte sa intitulată: „Credința părinților noștri”, zice, în capitolul 16, despre „purgator”, etc., paragraful 12: „Această interpretare nu este a mea. Ea este glasul unanim al părinților creștinătății”. Cardinalul Gibbons se referă la scriitorii de odinioară, astfel ca Augustin, care trăi dela 354-430 d. Chr.; și Irenaeus, din veacul al doilea, care scrise *Adversus Haereses* (*Impotriva Rătăcirilor*), etc.; și Clement din Alexandria (160-220), care scrise trei cărți intitulate „Pedagogul”; deosemenea și Tertullian (160-240), care scrise *De Anima* (Despre suflet), *De Resurrectione Carnis* (Despre Invățarea Cărnii), etc.

⁵ Ca referință pe mai departe, să menționăm deosemenea pe Theophilus din Antiochia, din veacul al doilea, care scrise trei cărți *Ad Autolycum*; și Arnobius, din veacul al treilea, care scrie șapte cărți *Contra Gentes* (*Impotriva Păgânilor*); și Athanasius din Alexandria (296—373 d. Chr.), care luă parte la Consiliul dela Nicæa la 325 d. Chr. și care scrise *De Incarnatione Verbi* (Despre Incarnarea Cuvântului).

⁶ Acum urmează doi preoți distinși ai „creștinătății”:

³ Ce învăță Ezechiel cu un veac înainte despre suflet? și cu cine era Christos Isus de acord în această controversă?

⁴ ⁵ (a) Pe ce doctrină își bazează catolicismul învățătură despre „purgator”? și la cine se referă Cardinalul Gibbons pentru sprijin?

⁶ (a) Ce rol a îndeplinit Augustin în fixarea credinței referitoare la nemurire? (b) Cine se opune unei deosemenea idei păgâne grecești? dar care învățătură a fost luată în mod greșit ca venind de la Christos?

cari declară lucruri surprinzătoare cu privire la creștinii credincioși din primele trei veacuri. Într-o carte intitulată: „Evoluția nemuririi” Doctor S. D. McConel, pe atunci rector al bisericii tuturor sufletelor, din orașul New York, spune despre confuzia ce o aveau primii convertiți, cari încercă să armonizeze fostele lor credințe religioase cu creștinismul și zice: „Acea cari erau Greci, aduseră la noua religie ideea lui Plato, că sufletul individual este indestructibil (nu poate fi nimicit), fiind de fapt o parte din substanța spiritului lui Dumnezeu. Cei de origină Română, cari nu moșteniseră nicio credință într-o vieță viitoare de orice fel, erau mai bine pregătiți spre a pricepe adevărul lui Christos. Influența opusă a tuturor acestor resturi a filosofiei vechi, produse o confuzie și neșiguranță a minții care nu fu clarificată timp de cinci veacuri. Atunci indemnitatecul Augustin, omul care fixă liniile de cugetare ale lumii civilizate din veacul al șaselea până la al nouăsprezecelea, **LUA DOCTRINA LUI PLATO A NEMURIRII INASCUTĂ A SUFLETULUI**, o despărțește de învățătura despre pribezia sufletului, și căștigă pentru ea un crezământ general care o țină până astăzi...

„Tertullian, în tratatele sale „Despre Suflet” și „Despre Invățarea Cărnii”, dă pe deosebită o prezentare a ceea ce în mod obișnuit se credea în cecurile sale; dar este cu totul imposibil să o armonizeze cu el însuși, sau cu ceilalți scriitori creștini ai aceleiași perioade. În rezumat, cu toate acestea el lasă impresia, confirmată după aceea și stabilită de Augustin, că el crede că sufletul are o existență independentă de a lui propriu, și că fiind dela propria sa natură (care nu poate fi nimicit). Adevarul în acest caz, pare a fi, că după cum influența Greacă căștigă dominația în biserică de timpuriu, doctrina lui Plato a nemuririi naturale, pe care ea o aduse cu sine, urma să fie primită. Cugetul se opunea de la început că fiind distrugător în sensul existenței creștinismului. Theophilus (*Ad Autolycum* II.27), Irenaeus (*Adv. Haeres.* II. 34), Clement din Alezandria (*The Pedagogues*, I. 3), Arnobius (*Cont. Gent.* II. 24), și cel mai cu greutate dintr-o toți, Athanasius, în tratatele sale despre Încarnarea Cuvântului lui Dumnezeu, luptă cu totul înflăcărat împotriva ei ca o eroare păgână, care reduse la nimic lucrarea lui Christos.

„Ei au fost înfrânti, cu toate acestea, și concepția care este în mod joscnic curentă astăzi, despre un suflet nemuritor și un trup muritor, fură unite împreună în mod treător, apoi despărțite, iar apoi reunite într-o personalitate nepieritoare. Răspândirea ei a produs mai multă confuzie și a impiedicat lucrarea lui Christos printre oameni, mai mult decât toate celelalte piedeci la o altă. O teorie păgână s-a mascat atât timp ca un adevăr creștin elementar, încât acum, când lumea intelligentă este bine dispusă să primească și să priceapă descoperirea lui Isus despre o vieță viitoare. **PLATO STA IN CALE ȘI IN MOD GREȘIT ÎNVĂȚATURILE LUI SUNT LUATE IN GENERAL CA VENIND DELA CHRISTOS**”. Paginile 45-48 din *Evoluția Nemuririi* (1901).

⁷ In plus, într-o carte intitulată „Căștigarea Nemuririi”, Profesorul Frederick Palmer, A. B., D. D. (învățat în artele libere și Dr. în Teologie), pe atunci un membru al Facultății de Teologie din Harvard, zice: „M-am

⁷ (a) În această privință, cum se deosebește credința creștinilor ortodocși din primele veacuri creștine, de aceea a eșanumitei ortodoxii de astăzi? (b) Este nemurirea în mod necesar și arbitrar impusă oamenilor, sau cum este ea dobândită?

străduit să expun în mod sumar origina doctrinei despre o viață viitoare, dela apariția ei în istoria Evreiască, trecând prin era creștină, până în prezent. Făcând aceasta, ajungem la constatarea, că credința care era socotită ortodoxă în primele veacuri creștine, era diferită într-o anumită privință demnă de notat, de ceeacă în mod general este socotit ca ortodox astăzi. Căci în timp ce o primim ca potrivită și creștină, a susține că nemurirea este în mod necesar înăscută în om, aceasta era pe atunci privată ca nepotrivită și necreștină, întrucât **VEDEREA SINGURILOR CREȘTINI ADEVARATI FIIND ACEEA CA NEMURIREA ERA PREȚUL BIRUINȚII SPRE A FI CAȘTIGAT PRIN IMPARTAȘIREA CU CHRISTOS.**

„Eu nu pot decât să cuget că ortodoxia lor era mai întotdeauna decât a noastră. Căci eu sunt sigur, și multe persoane sunt de aceeași părere, că marea obstacol în calea credinței într-o viață viitoare, este părerea însăși a mării multimi, a majorității omenirii după unii teologi, care, se susține, este condamnată la existență conștientă în nenorocire și chin pentru vecie. Astfel trebuie să fie rezultatul, dacă existența vecinică este o necesitate înăscută în omenire. Dar dacă aceasta este supusă la anumite condiții: dacă sufletul nu este în mod necesar nemuritor, ci poate deveni astfel; dacă nereușita de a atinge nemurire provine din cauze obișnuite, nearbitrare (nearbitrar din partea lui Dumnezeu), și atinge un rezultat, pe care noi îl vedem aci, reprezentat în înălțarea treptată a decăderii vieții, atunci cei ce merg spre lumea următoare sunt scăpați de frică și făcuți inteligenți, aproape veritabil.

„Nemurirea ca o trebuință, mi se pare a avea puțin de spus despre ea însăși. Ca un țel ce urmează să fie atins, este prețul chemării înalte a lui Dumnezeu în Christos Isus”. Paginile 9-11 ale prefetei (1910).

SUFLETUL:

⁸ Nemurirea, ca o trebuință înăscută în toate sufletele umane, este sprijinită numai de superstițiile și învățările păgâne și ateiste. Nu se vorbește absolut nimic despre ea în Biblia inspirată din cer, cuvântul infailibil al lui Iehova Dumnezeu. Mai degrabă decât să apelăm la unii din așa numiții „Părinti” ai celui de-al doilea, al trelea și al patrulea veac al acestei „ere creștine”, să mergem îndărăt la izvoarele originale și să ne procurăm adevărul inspirat dela Isus și dela ucenicii Săi.

⁹ Apostolul Pavel explică că sunt creațuri pământești cu trupuri potrivite vieții umane, și că sunt creațuri spirituale cu trupuri adaptate zicând: „Dacă este un trup firesc (sau trup sufletesc), este și un trup spiritual, după cum este scris: *Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu*; al doilea Adam (Christos Isus) a fost făcut un spirit dătător de viață”. (1 Cor. 15:44,45, Douay) Pavel citează din Genesa 2:7, care zice: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s'a făcut astfel un suflet viu”. (Douay). Aceasta dovedește că creațura vie, persoana însăși, este sufletul. Aceasta desaproba ideea lui Plato despre „suflet”, parteua nematerială, fiind de o natură atât de superioară față de trup” (paragraful 2, pagina 5). Suflarea de viață, care este nevăzută omului,

se unește cu trupul în care ea este suflată, și aceste două în funcțiuie, compun împreună sufletul viu uman.

¹⁰ În Biblie, existența unei persoane ca un suflet viu uman, este numită *suflet*. Că sufletul uman și această existență a sufletului nu sunt nemuritoare și indestructibile, Isus declară, zicând: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar cari nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să PIARDA ȘI SUFLETUL și trupul în gheenă”. (Mat. 10:28, Douay) Iad, sau Gheena, după cum este numit în originalul grecesc, nu este locul lui Dumnezeu pentru păstrarea sufletelor pentru toată eternitatea în chin, ci este locul Său pentru nimirirea sufletelor în mod vecinic. Avertizând despre aceea că o persoană egoistă merge într-o asemenea nimirire a sufletului, Isus zise: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea dacă și-ar pierde sufletul: Sau, ce ar da omul în schimb pentru sufletul său? (Mat. 16:26, Douay). Pierdereea sufletului cuiva, înseamnă pierdereea oricărui drept, oricărui privilegiu, oricărei ocazii sau posibilități pentru existența sufletului în viațarea lume nouă, pe care promite Dumnezeu să o creeze.

¹¹ Ca o dovadă pe mai departe că sufletul omenesc nu este nemuritor, ci poate fi nimirit, și că el moare la moartea unei persoane, ucenicul Iacob scrie: „Primiti cu blândețe cuvântul sădit în voi, care vă poate mărtui sufletele. Fraților, dacă s'a rătăcit vreunul dintre voi dela adevăr, și-l intoarce altul să știi că cine intoarce pe un păcătos dela rătăcirea căii lui, va mărtui **UN SUFLET DELA MOARTE**, și va acoperi o sumedenie de păcate”. (Iacob 1:21; 5:19,20, Douay). Apostolul Petru dovedește că sufletele păcătoase sunt nimirite de Dumnezeu când spune cum Christos Isus este marea Profet pe care L-a prezis Moise, zicând: „În adevăr, Moise a zis părinților noștri: *Domnul Dumnezeul vostru, vă va ridica dintr-o frații voștri un prooroc ca mine, pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune*. Și oricine (ORICE SUFLET) nu va asculta de Proorocul acela, VA FI **NIMICIT CU DESAVARȘIRE** din mijlocul norodului”. (Fapte 3:22,23, Douay). Christos Isus este citat, la Luca 9:56, ca având placere nu să nimicească sufletele umane, ci să le mărtuiască și să le păstreze. El zicea: „Căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mărtuiască”.

¹² Sufletele omenesti neascultătoare sunt nimirite de judecata lui Dumnezeu, dar aceia cari cu credințioșie urmează pe Christos, ca membri ai bisericii și trupului Său, câștigă prețul nemuririi în cer, pe care ei o caută. Așa afirmă apostolul Pavel, zicând: „Dreapta judecată a lui Dumnezeu, care va răspăti fiecărui după faptele lui. Și anume, va da viață vecinică celor ce prin stăruință în bine, caută slava, cinstea și **NEMURIREA**; și va da mânie și urgie celor ce, din spirit de gâlceavă, se impotrivesc adevărului și ascultă de neleguire. Necaz și strămtorare va veni peste orice suflet omenesc care face rău: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec. Slavă, cinste și pace -va veni însă peste oricine face binele: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec”. (Rom. 2:5-10, Douay). Asemenea nemurire sau neprezire primesc urmării credințioși ai lui Christos, nu în clîpa morții, ci la vremea învierii din moarte, după cum este arătat la 1 Corinteni 15, citat mai sus,

⁸ Unde găsim noi adevărul despre acest subiect?

⁹ Ce este sufletul uman, după cum este explicit de către apostolul Pavel?

¹⁰ Ce înseamnă Gheena pentru suflet? și ce înseamnă pierderea sufletului cuiva?

¹¹ Ce zice Iacob și Petru în ce privește nimirirea sufletului?

¹² (a) Cum arată Pavel că neprezirea sau nemurirea este un preț? și când îl vor primi câștigătorii? (b) În ce corespund toate scripturile în ce privește sufletul și nemurirea?

(paragr. 5, pagina 3). Toate scripturile Bibliei; prin urmare, sunt de acord că sufletul uman nu este nemuritor, ci că atunci când un om moare el moare ca și suflet și el ar pieri dacă nu ar fi o inviere din morți; și că, la inviere, membrii credincioși ai bisericii lui Dumnezeu sunt ridicăți la viață și găzduie cerească și în acel moment ei se îmbracă în nemurire, sau devin suflete cerești nemuritoare, asemenea lui Christos Isus.

PRIVIND LUCRURI CARI NU SE VĂD.

¹³ Nu ideea lui Plato a posedării nemuririi umane înăscută a sufletului, ci adevărul biblic despre invierea morților, era acela pe care-l susținea Pavel prin toate greutățile și primejdile serviciului său, în calitate de propovăduitor al Evangheliei Impărăției. Credința sa nezdrujnică în puterea lui Dumnezeu de a scula morții, este exprimată în aceste cuvinte: „Însă fiindcă avem acelaș spirit de credință, potrivit cu ceeace este scri.: „Am crezut, deaceea am vorbit!“ (Ps. 116:10) și noi credem, și deaceea vorbim. Și știm că Cei ce a inviat pe Domnul Isus, ne va invia și pe noi împreună cu Isus, și ne face să ne infățișăm împreună cu voi. Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentruca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumit-le spre slava lui Dumnezeu“. (2 Cor. 4:13-15), Weymouth). Nu moartea trupului uman, ci invierea din morți este poarta prin care fiecare creștin încercat și probat intră în gloria creștini promise și în cîstea cu Christos Isus, Fiul domnitor al lui Dumnezeu.

¹⁴ Prin urmare, un creștin care este activ neobosit pe teren ca un martor al lui Iehova Dumnezeu, nu trebuie să fie fricos și descurajat, dacă găsește că serviciul lui Dumnezeu este cu totul obosit vor pentru carne, dacă trupul său se epuizează (trece) și puterea sa fizică slăbește. În timp ce el lucrează în serviciul Evangheliei Impărăției, omul său din afară poate să se epuizeze și să piară. Adică, ceeace el apare pe din afară a fi ca o creațură din carne și sânge, poate să îmbătrânească și să se ruineze prin multă strâmtorare din partea dușmanilor Evangheliei Impărăției. Cu toate acestea, cu cât mai mult continuă în serviciu ca martor al lui Dumnezeu, cu atât mai tare devine, pe zi ce trece, în interior, atât în credință și în speranță, cât și în tările și devotament spiritual. El este astfel reînnoit în fericire și, și această reînnoire interioară îl dă mai mult decât numai tările fizice spre a rămâne în mod statoric activ în serviciul lui Dumnezeu, în ciuda întregii opozitii și primejdii. Ceeace el este în interior, sau acest Eu din lăuntru, îl susține, și acesta se exprimă prin organismul său de carne exterior și ține mintea și trupul său tare în serviciul creștin.

¹⁵ Creștînul loial ține tare la lucrarea incredinață lui de Dumnezeu și rabdă toate necazurile, persecuțiuni și suferințele și chiar și moarte, cari vin asupra lui din partea servitorilor Diavolului. Prin aceasta el se dovedește pe sine vrednic prin Christos, pentru găzduile Impărăției creștini, pe cari Dumnezeu le-a rezervat pentru serviciul Săi credincioși. Mărturisind întru dovedirea puterii susținătoare a unei astfel de speranțe pentru lucruri cari nu se

văd cu ochiul natural, apostolul Pavel continuă să zică: „Deaceea, noi nu cădem de oboselă. Ci chiar dacă omul nostru de afară trece, totuș omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre usoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o gretuate vecină de slavă. Pentru noi nu ne uităm la lucrurile cari se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile cari se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt vecinice.“

(2 Cor. 4:16-18, Weymouth). Deaceea, dacă noi vedem că ceeace este temporar sau trecător se epuizează (trece) și se stinge în moarte, noi nu trebuie să ne necăjim. Speranța noastră este îndreptată spre lucruri vecinice măreț, în noua lume a dreptății lui Dumnezeu. Nu există comparație între aceste două surori de lucruri.

¹⁶ „Știm, în adevăr“, continuă apostolul către frații săi creștini, „că, dacă se desface casa noastră pământească a cortului nostru trupesc, avem o cădere în cer de a Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mâna ci este vecină. Și gemem în cortul acesta, plini de corință să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi desbrăcați de el“. (2 Cor. 5:1-3). Preoțimea catolică și protestantă, care pune învățăturile socratice ale lui Plato, în locul învățăturilor lui Christos, iau cuvintele de mai sus ale lui Pavel ca doavadă că sufletul omenesc este nematerial, că el locuiește nevăzut în lăuntrul trupului uman, și că la moarte el părăsește acest „înveliș uman“ și merge într-o „lume nevăzută a nemuritorilor“. Dar Pavel nu zice „știm“ ceea ce despre asemenea învățături ale filosofului pagân grec Plato sau Socrate, ci avertiză pe colegii săi creștini, zînd: „Luati seama că numeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgiere deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Christos“. (Col. 2:8) Pavel credea în Christos, care învăță că sufletul uman nu este nemuritor, ci destructibil (poate fi născut) și că primul om fu făcut un suflet viu și că toți oamenii urmași ai lui Adam sunt deasemenea suflete cari mor din pricina păcatului. Deaceea Pavel este greșit interpretat de către preoțimea catolică și protestantă. Aceasta nu numai că a pus pe Plato în locul lui Christos, ci a pus deasemenea și pe Satan Diavolul în locul lui Christos; deoarece Diavolul încercă să linistească temerile Evei de a păcătui împotriva lui Dumnezeu, intrucât i-a zis: „Hotărît că nu veți muri“ (Gen. 3:4).

¹⁷ Nu trebuie să pierdem niciodată din minte că Pavel scria fraților săi creștini, și nu oamenilor din lume. Acestor frații le scrie: „Dar cetățenia noastră este în ceruri de unde și aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Christos. El va schimba trupul sării noastre smerite, și va face deasemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile“ (Filip 3:20, 21, Am. Stan. Ver.). Acești cetățeni ai cerului se tagăduiră pe sine ca creațuri umane întrucât să nu predă cu totul și fără rezerve lui Dumnezeu prin Christos, pentru că facă voia lui Dumnezeu. Răspunzând invitației lui Isus, ei s-au predat de bunăvoie sau au pierdut viața lor pământească în serviciul lui Dumnezeu, pentru că să poată găsi viață cerească cu Christos Isus în Impărăția Sale. (Mat. 16:24,25). Dumnezeu primi această consacrată a lor față de El prin Christos. Dumnezeu îl îndreptățî prin săngele de jertfă a lui Christos și apoi îl

¹³ În cei întăriți credință pe Pavel în serviciul său? și ce este prin urmare poarta spre gloriile creștini?

¹⁴ Pentru ce nu trebuie creștinul activ să se necăjească de epuizarea (trecrea) sa pe din afară? și ce îl dă mai mult decât puterea fizică ca să meargă înainte?

¹⁵ Cum se dovedește creștinul vrednic de gloriile creștini? și la ce trebuie el să drivescă spre a primi putere și tările?

¹⁶ Ce interpretare dau preoții religioși cuvintelor lui Pavel din 2 Corinteni 5:1-3? dar care era poziția lui Pavel împotriva acestora?

¹⁷ Având în vedere felul cum și căruia cine se adresează Pavel precum și cerințele lui Dumnezeu pentru ei, cum știm noi că cuvintele lui Pavel nu se referă omenirii în general?

născu prin spiritul Său de vieată spre un viitor în cer, spre o speranță de vieată în regatele nevăzute ale gloriei cреșти. Cu totul potrivit Pavel scrisе acestor copii spirituali ai lui Dumnezeu: „Însuși spiritul adeverește împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (Rom. 8:16-18). Aceste fapte nu permit ca cuvintele lui Pavel din 2 Corinteni 5:1-3 să fie aplicate omenirii în general.

¹⁸ Vechii Egipteni credeau într'un suflet nemuritor care locuiește în lăuntrul trupului uman, și prin urmare mumifică (au imbălsamat cadavrul ca să nu putrezească) cadavrele morților lor, pentru a sufla, despărțit de trup la moartea trupului, să se poată întoarce în același trup propriu în ziua de judecată. Dar nimic din ceea ce scrie Pavel în 2 Corinteni, capitolul 5, nu este de acord cu asemenea eroare pagână a „sufletului nemuritor”.

¹⁹ Când vorbește despre „casa pământească a cortului” creștinilor ca fiind desfăcută la moarte, Pavel în niciun caz nu asemănă trupul nostru uman unui cort, care să fie dărămat la moarte, pentru a să fie ridicat și instalat din nou pentru un suflet nemuritor, depărtat, spre a se întoarce la el și să-l locuiască din nou în ziua invierii și judecății. Dacă, după cum zice Pavel, „în cortul acesta gemem apăsați”, pentru a dori un suflet nemuritor să se întoarcă și să locuiască din nou asemenea trup uman? Aceasta ar supune asemenea suflet nemuritor la gemere vecinică în astfel de trup. Sau aceasta ar însemna că sufletul nemuritor părăsise „clădirea lui Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mâna, vecinică în ceruri” astfel încât să ia din nou locuința în casa părăsită odinioară, la moarte. Pavel nu avea cugetul sau dorința ca la inviere să se întoarcă la vieată în trupul de carne. Aceasta este clar din cuvintele sale la Romani 7:23-25, unde zice: „Dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Christos, Domnul nostru!” Pavel dorea o complectă eliberare de acest trup păcătos, muritor, și nu ca la inviere să fie din nou imbrăcat cu el.

²⁰ Prin cuvântul *desfăcut* (sau *katalüein* în textul original Grecesc), Pavel nu se referea la dărămarea sau desfacerea unei construcții spre a o clădi din nou, ca și când Israeliții desfăcură cortul sfânt pentru a să-l mute într'un nou loc în pustie. Prin *desfăcut* Pavel se referea la nimicirea sau complecta descompunere a trupului uman, pentru niciodată să nu mai fie restatoriicit pentru vieată viitoare. Isus întrebuiță acelaș cuvânt când zise cu privire la templul lui Irod din Ierusalim, pe care legiuile Romane sub conducerea lui Titus îl distruseră la anul 70 d. Chr.: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămânea aici piatră pe piatră, care să nu fie dărămată (*katalüein*).” (Mat. 24:2; Marcu 13:2; Luca 21:6) Gamaliel întrebuiță acelaș cuvânt,

când zise cu privire la activitățile apostolilor lui Christos: „Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia, și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este dela oameni, se va nimici; dar dacă este dela Dumnezeu, n-o veți putea nimici (*katalüein*)”. (Fapte 5:38, 39). Pavel întrebuiță din nou cuvântul când scrie: „Așa dar să urmărim lucrurile cari duc la pacea și zidirea noastră. Să nu nimicești (*katalüein*), pentru o mâncare, lucru lui Dumnezeu”. (Rom. 14:19, 20). „Căci, dacă zidesc iarăși lucrurile, pe cari le-am stricat (*katalüein*), mă arăt ca un călcător de lege”. Gal. 2:18.

²¹ Apostolul, prin urmare, nu transmitea creștinilor o icoană a unei invieri în care sufletele nemuritoare să ocupe din nou aceleași trupuri cari fusese descompuse în moarte. Ceeace Pavel zicea la 2 Corinteni 5:1, era că creștinii de pe pământ trăiesc o vieată în carne plăpândă, care este supusă descompunerii, și aceasta este la ce se referă ca la omul de afară care pierde. (2 Cor. 4:16). Dar în locul unei astfel de vieți pământești în carne, sau în locul unei vieți ca suflete pământești, ei speră să câștige și vor câștiga, dacă vor fi credincioși, vieată ca suflete spirituale cerești, vieată într'o „clădire a lui Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mâna, vecinică în ceruri”. Aceasta va fi vieată în spirit. Asemenea lui Christos Isus, ei vor muri sau vor fi puși în moarte în carne, dar vor fi făcuți vii în spirit. (1 Petru 3:18).

²² Cu toate acestea, Pavel arată că în ziua sa și în toate veacurile de atunci începătore, până la intemeierea Imperiului lui Dumnezeu prin Christos Isus, această descompunere a „casei pământești a acestui cort”, nu era să fie urmată nemijlocită de impăcarea creștinilor cu trupurile spirituale nesupuse putrezirii în cer. În schimb, creștinii cari mor în decursul acelei perioade de timp, trebuie să „doarmă în Isus”. El trebuie să doarmă somnul morții în speranța de a fi deșteptați la vieată cerească după ce împărația lui Dumnezeu este stabilită și Christos Isus vine în împărație. (1 Tes. 4:13,14). De aceea cu privire la Stefan, care fu omorât cu pietre după ce spuse vizionarea sa despre „Fiul omului stând de-a-dreapta lui Dumnezeu”, este scris că Stefan „a îngenunchiat, și a strigat cu glas tare: Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta! Și după aceste vorbe a adormit”. Biblia nu spune că sufletul său nemuritor părăsi în aceeași clipă trupul său mort, bătut cu pietre, și-și luă sborul în cer spre a sta cu Christos Isus de-a-dreapta lui Dumnezeu. (Fapte 7:55-60).

²³ În decursul acestei perioade de adormire sau aşteptare a stabilirii împărației, acești creștini morți sunt ca „desbrăcați”. Adică, ei sunt ca desbrăcați netrăind nici în carne nici în spirit. În decursul timpului în care Christos Isus era mort în mormânt pentru trei zile. El deosemenea fu astfel „desbrăcat”, așteptând „să fie făcut viu în spirit”. El nu fu lăsat desbrăcat astfel mult timp, pentru că „sufletul Său nu fu lăsat în locuința morților, și trupul Lui nu va vedea putrezirea”. (Fapte 2:31). Adică, Isus nu fu lăsat fără vieată în iad, în Hades sau în groapă; vieata Sa nu fu lăsată victimă mormântului. Prin puterea invierii, Iehova Dumnezeu, Tatăl Său, îl restaurări la vieată, dar la vieată în ceruri pe care Isus o

²¹ Ce înțelegea Pavel, atunci, în ce privește descompunerea casei pământești a cuiva, și despre clădirea lui Dumnezeu pregătită pentru cineva?

²² Pentru „adormiră” Stefan și ceilalți creștini credincioși? și până când în mod necesar?

²³ (a) Care ore stărea creștinilor în decursul acestui „somn”? (b) Era Isus altădată în această stare? și pentru ce nu văzu El putrezire?

¹⁸⁻¹⁹ (a) Ce era ideea religioasă Egipteană în ce privește sufletul? (b) Ce argumente ale lui Pavel arată că cuvintele sale din 2 Corinteni 5:1-3 nu sunt de acord cu asemenea idei Egiptene?

²⁰ Ce înțelegea Pavel prin cuvântul „desfăcut”? și ce dovedă a-

lăsase pentruca să devină om. În ce privește trupul de carne, în care murise, acesta nu văzu putrezire, intrucât nu fu lăsat să putrezească în groapă; dar apostolul Pavel zice că „casa pământescă a cortului acestuia” era „desfăcută”. Exact cum fu aceasta desfăcută, nu este spus în Scriptură, cu excepția că aceasta era prin minunea lui Dumnezeu. După aceea, când apără văzut ucenicilor Săi, Isus întrebuiță puterea pe care o întrebuitaseră ingerii înaintea Lui, materializându-și trupuri de carne, spre a se face văzută ochilor umani. De aceea, ca în cazul lui Isus, tot așa cu urmașii Săi credincioși: în inviere ei sunt „îmbrăcați”.

NU DORNIC DE A MURI.

²⁴ Pavel nu era doric de a muri, pentruca să fie în măsură de a pune jos responsabilitățile și greutățile serviciului său în calitate de slujitor al noului legământ al lui Dumnezeu. El știa că pentru el a muri însemna și fi „desbrăcat” în moarte, adormit în groapă și aşteptând invierea. În adevăr, el gema în carne din cauza imperfecțiunilor ei și din cauza necazurilor pe care dușmanii Evangheliei le aduseră asupra lui, dar el nu dorea să părăsească serviciul pământesc al lui Dumnezeu atât de repede că era posibil și să inceteze dela privilegiul suferinții pentru justificarea numelui și suveranității universale a lui Iehova. El nu dorea moartea și starea ei desbrăcată a somnului în groapă. Ceeace el dorea în mod stăruitor, era intoarcerea lui Christos la stabilirea împărăției lui Dumnezeu, pentruca el să poată fi îmbrăcat cu viață cerească. Aceasta era forță cuvintelor sale, când zicea: „Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsați; nu că dorim să fim desbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celalt peste acesta”.

²⁵ Aceasta este în armonie cu expresia lui Pavel în inchisoare, referitor la ceeace el preferă: „Mă aştept și nădăduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Christos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viață mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine a trăi este Christos și a muri este un câștig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg (din aceste două lucruri). Sunt atras în două părți: aș dori (al treilea lucru, anume) să mă mut (grecește: analuein) și să fiu împreună cu Christos, căci ar fi mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de înțeles să rămân în trup”. Filip. 1:20-24. Am. Stan. Ver.

²⁶ The Emphatic Diaglott traduce cuvintele de mai sus ale lui Pavel la Filipi 1:23 după cum urmează: „În schimb, sunt foarte presat de două lucruri: — (eu am o dorință arzătoare pentru intoarcerea lui Christos și să fiu împreună cu El, deoarece aceasta este foarte de dorit”). Asemenea traducere este deoarece singurul alt loc unde acest cuvânt grecesc analuein apare în Biblie, este la Luca 12:36, unde Isus zice ucenicilor Săi: „Și să fiți ca niște oameni, cari aşteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă (analuein) dela nuntă, ca să-l deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă”. Ceeace Pavel dorea să trăiască mai departe în carne imperfectă sau să moară și să fie desgolit și desbrăcat în somnul morții, era intoarcerea Domnului și Invățătorului său Christos Isus.

²⁷ Fenomenul gemicării lui Pavel în acest trup nu-l făcu doric să moară? și ce era dorință sa coe mai sincer?

²⁸ Ir conformitate cu Filipi 1:23, dorea Pavel să se desfășoare imediat de această viață, sau ce dorea el mai mult și pentru ce?

Pavel știa că atunci va fi inviat la viață în „clădirea lui Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mâna, veinică în ceruri”, și astfel Pavel va fi, atunci, „împreună cu Christos”.

²⁷ Exprimându-și încă mai departe dorința de a nu fi desbrăcat în moarte până la timpul invierii ci să fie împreună cu Christos și să fie încoronat cu prețul nemuririi, Pavel scrie: „Chiar în cortul acesta deci, (noi creștinii), gemem apăsați; nu că dorim să fim desbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celalt peste acesta, pentru că este muritor în noi, să fie înghițit de viață”. (2 Cor. 5:4). Nu moartea, ca sfârșit al ingr. jorărilor, genelor și apăsărilor pământești, era ceeace dorea Pavel, deoarece moartea nu desbracă numai de trup ci ne răpește deasemenea și privilegiile de a servi pe Dumnezeu și pe poporul Său în carne. Pavel dorea viață nemuritoare în ceruri, ca el să poată prin aceasta servi lui Iehova pe vecie împreună cu Christos Isus. Aceasta însemna o înghițire a stării muritoare de către viață, care are loc la invierea creștinilor, când Christos reîntors ii chiamă afară din morminte. Minunata „schimbare” care are loc atunci cu membrii adormiți sau morți ai „trupului lui Christos”, Pavel o descrie la 1 Corinteni 15:42,44, 54, zicând: „Așa este și invierea morților. Trupul este sămănat în putrezire, și inviază în neprezire; este sămănat în ocară, și inviază în slavă; este sămănat în neputință, și inviază în putere. Este sămănat trup firesc, și inviază trup spiritual. Dacă este un trup firesc, este și un trup spiritual. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neprezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință”.

FIE ACASĂ SAU DEPARTE

²⁸ O astfel de schimbare miraculoasă dela starea naturală la starea spirituală, niciodată nu fu pusă înaintea lui Adam în Eden. Aceasta nu fu pusă înaintea urmașilor săi după ce moartea intră în lume prin păcat. Apostolul limitează speranța unei asemenea schimbări mărețe, la aceia cari au fost născuți de spiritul lui Dumnezeu, spre a deveni copiii Săi spirituali, și cari sunt membri ai „trupului lui Christos”. Pavel zice: „Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvina spiritului”. (2 Cor. 5:5). Adică, în vederea acestei schimbări, Dumnezeu făcu pe acești creștini credincioși să fie „creaturi noi” ca membri ai „trupului lui Christos”, și de aceea ei se conduceau pe ei însăși în mod deosebit de oamenii din lume și au în vedere o soartă sau viitor deosebit (2 Cor. 5:17).

²⁹ Mai mult încă, ca o garanție și primă arvnă a vieții spirituale pentru care Dumnezeu i-a pregătit. El a vărsat asupra lor spiritul sfânt sau forța Sa activă. În zilele apostolilor, cari își puneau mâinile peste credincioșii botezați, darul acestui spirit dela Dumnezeu era însoțit de daruri diferite, date acelora cari primeau spiritul, astfel ca darul vorbirii în limbi străine, darul interpretării astorful de limbi, darul profetiei, darul minunilor, etc. Pavel vorbește despre această garanție spirituală în prima parte a acestei a doua scrisori către Corinteni, pe cari Dumnezeu îi unsese cu spiritul Său: „Și Cel ce

²⁷ Pentrua dorește Pavel să fie „îmbrăcat peste” mai degrabă decât să fie „desbrăcat”?

²⁸ Înaintea cui a pus Dumnezeu această speranță a „schimbării” și cum i-a pregătit El pentru aceasta?

²⁹ Cum a dat Dumnezeu unora ca acestora „arvina spiritului”?

ne întărește împreună cu voi, în Christos, și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna (garanția, cauțiunea) sp ritualui". (2 Cor. 1:21,22). Numai acei unși și cari au o asemenea garanție sau cauțiune a spiritului lui Dumnezeu, au oarecare motiv să nădăjduască într-o schimbare dela starea umană la starea spirituală în inviere. Spiritul lui Dumnezeu dat lor acum, este garanția amanăeș pentru ei, a unei invieri cerești.

³⁰ Preoții religioși, catolici și protestanți deopotrivă, au batjocurit Turnul de Veghere pentru că atrage atențunea asupra acestei invieri cerești, inviere care trebuie să fie nevăzută sau invizibilă ochilor omului. Ei nu consideră că invierea lui Christos Isus era nevăzută soldaților de pază la mormântul Său. Acei soldați văzură numai ingerul care se cobori în slavă să dea piatra la o parte, și să descopere un mormânt gol; dar pe Christos cei inviați ei nu-l văzură. Numai ucenicii Săi credincioși îl văzură după aceea arătându-Se în carne prin materializări pe loc. Dar, deoarece cuvântul scris al lui Dumnezeu

zeu trezește această speranță a unei invieri spirituale sau cerești, ce nu poate fi văzută de om, și deoarece ei au garanția spiritului lui Dumnezeu, adevărății creștinilor merg mai departe în credință că această schimbare prin inviere va fi răsplata lor finală, dacă răbdă credința o să ca servă ai lui Dumnezeu și ca urmași ai Fiului Său. Apostolul Pavel aruncă raze de lumină asupra acestei increderi a credinței și speranței, când scrie: „Așa dar, noi totdeauna suntem plini de incredere; căci știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul, pentru că umbărăm prin credință, nu prin vedere. Da, suntem plini de incredere, și ne place mult mai mult, să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. De aceea ne și sim să-l fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă”. (2 Cor. 5:6—9).

³⁰ În legătură cu propriul caz al lui Isus, pentru ce nu trebuie să batjocurească invierea cerească din cauză că este nevăzută? și pentru ce pot creștinii să aibă credință în asemenea inviere nevăzută?

(Continuare în numărul 1)

A D U C E R E L A P E R F E C T I U N E

„Pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să ajungă ei la desăvârșire fără noi” — Evrei 11:40, Twentieth Century N. T.

IESHOVA Dumnezeu a făcut un aranjament iubitor și mulțostiv, în deplină păstrare a strictei sale justiții, prin care păcătoșii coboritori dela Adam, pot să căștige viață vecină, în noua lume a dreptății. Aceasta devine o mare binecuvântare pentru toți aceia cari primesc asemenea favoare divină.

² Promisiunea lui Dumnezeu de a da o asemenea binecuvântare fu făcută, la timpul Său bine stabilit, unui prieten pământesc al Său. Acesta era patriarchul Abraam, care este numit tatăl celor cari cred în Iehova Dumnezeu. Această promisiune, care fu făcută lui Abraam și pe care Dumnezeu se obligă să o îndeplinească, sună astfel: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” (Gen. 12: 2, 3). Cu mai mult de douăzeci și cinci de ani mai târziu, în prezența iubitului său al lui Abraam, Isaac, Dumnezeu zise lui Abraam lângă altarul de pe muntele Morea: „Te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetele vrășmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea?” (Gen. 22:17, 18). După aceea oamenii de credință au așteptat să vie acea Sămânță, pentru că poate să primească binecuvântarea prin ea. Acea Sămânță fusese într-adevăr promisă chiar în grădina Eden. Când Dumnezeu condamnă la nimicire pe acel Șarpe vecchiu, Satan Diavolul, pentru că condus pe Adam și pe Eva în păcat. Dumnezeu zise aceluia Șarpe vecchiu: „Vrălaşă și voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdobi capul, și tu îi vei zdobi călcâiul.” — Gen. 3:15.

¹ Ce aranjament făcu Iehova pentru păcătoșii urmași ai lui Adam?

² Cui și cum fu declarată în timpurile de odinioară făgăduința lui Dumnezeu de a acorda o asemenea binecuvântare?

³ Până în ziua de astăzi, Evreii ortodocși cugetă că această Sămânță promisă lui Abraam ar fi una înăuntru și că Evreii ca o națiune, împreună cu acea Mesia, vor compune sămânța lui Abraam, asemenea stelelor și asemenea nisipului de pe țărmul mării, în care toate națiunile și familiile pământului vor fi binecuvântate. Dar nici Evreii nici Păgânii nu trebuie să ghicească în ce privește faptul cine este Mesia sau Sămânța pentru binecuvântarea tuturor celor vrednici. Petru, un apostol al lui Isus Christos, după mai mult de cincizeci de zile dela moartea și invierea lui Isus, zise Evreilor în templul din Ierusalim: „Voi sunteți fiili proorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Abraam: Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi dela fărădelegile sale”. (Fapte 3:25, 26). Această arată că binecuvântarea constă din a face pe oamenii păcătoși să se întoarcă de la fărădelegea lor, și a-i elibera de efectele producătoare de moarte ale acestei stări de naștere în păcat și aducându-i astfel în relație cu Iehova Dumnezeu, matele Binecuvântător prin Christos Isus.

⁴ Apostolul Pavel sprinjește pe Petru în invățătura că Christos Isus este Sămânța prezisă a lui Abraam, pentru că Pavel zice: „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Abraam și seminței lui. Nu zice: Si semințelor (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Si seminței tale, adică Christos.” Apoi, spre a arăta că alții vor fi binecuvântați cu înaltul privilegiu de a fi asociati cu Christos Isus în biserică sau adunare, unde nici Evreu nici Păgân nu este favorizat sau păgubit, Pavel adaugă: „Toți cari ați fost botezați pentru

⁵ Cum arătă fizicii Evreilor cine este Sămânța binecuvântării și ce este binecuvântarea?

⁶ Cum sprinjește Pavel identificarea lui Petru? și cum ajunge să manțină lui Abraam asemenea stelelor și asemenea nisipului?

Christos, v'ati imbrăcat cu Christos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fără toti sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți sămânța lui Abraam, moștenitorii prin făgăduință". (Gal. 3:16, 27-29). Prin asocierea acestor credincioși botezați cără cred, cu Christos Isus în împărăția cerurilor. Sămânța promisă a lui Abraam, devine numeroasă întocmai ca stelele și ca nisipul de pe țărmul mării. Binecuvântarea lor finală este aceea a vieții creștini.

PERFECȚIUNE NECESARĂ

⁵ Standardul lui Dumnezeu este cel al perfecționii, și El cere perfecțiune acelora cu cari tratează și cărora le dăruiește binecuvântările Sale, după cum este scris: „Când a fost Abraam în vîrstă de nouăzeci și nouă de ani, Iehova i s-a arătat, și i-a zis: Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fiu fără prihană (perfect, alte trad.)” (Gen. 17:1, Am. Stan. Ver.) Ori Abraam moștenise păcat și imperfecțiune dela Adam. De aceea Dumnezeu nu a înțeles și nu a pretins că Abraam trebuia să fie în mod absolut fără păcat și să nu facă niciodată o greșală. Dumnezeu știa că aceasta era o imposibilitate pentru Abraam. Astfel Dumnezeu continua să primească dela Abraam jertfe pe altarul, pe care erau aduse în mărturisirea păcatului lui Abraam și trebuința sa pentru o jertfă perfectă pentru păcate. De aceea perfecțiunea, pe care o porunci Dumnezeu lui Abraam, era ca să fie întreg și - completă în credință să în Dumnezeul cel Atotputernic și ca el să fie cu totul predat Lui, servind și ascultând pe Dumnezeu precum și urmând îndrumările Sale. Inima și mintea sa nu trebuia niciodată să se încline spre falșii dumnezei ai păgânilor sau să facă compromise cu ei. El nu trebuia niciodată să se dea înapoi dela legămantul în care intrase cu Dumnezeu, prin întoarcerea înapoi la lumea din care Dumnezeu îl scosese odinioară. Deasemenea el trebua să învețe și să conducă sămânța sau urmașul său în această credință și supunere față de Dumnezeu și promisiunile Sale. Că Abraam a dovedit asemenea perfecțiune, o mărturiseste însuși Domnul Dumnezeu. (Gen. 18:17-19 și 26:5). Arătând prin faptele sale credința sa sub încercările pe care Dumnezeu le permise asupra sa, Abraam arăta integritatea credinței. Iacob 2:22 zice: „Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită”.

⁶ Fiul lui Abraam, Isaac, și Iacob, nepotul său, îl urmară pe calea perfecționii înaintea lui Dumnezeu; dar niciunul din ei nu trăi să vadă venirea Seminței și să primească binecuvântarea promisă. Cu privire la aceasta este scris: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ”. — Evrei 11:8-13.

⁷ Încă mai de vreme decât Abraam, era un om de credință cu privire la care a fost întrebuițat termenul perfecțiune. Citim: „Dar Noe a căpătat milă înaintea lui Iehova. Iată cari sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprăhuit și fără pată între cei din vremea lui: Noe um-

⁵ Ce fel de perfecțiune cert Dumnezeu lui Abraam? și ce mărturie este că Abraam a dovedit asemenea perfecțiune?

⁶ Cum arăta că Abraam, Isaac și Iacob că ei au obținut binecuvântarea promisă prin Sămânță? Dar pentru ce nu e primiră?

⁷ Cum era Noe „perfect între cei din vremea lui”?

bla cu Dumnezeu”. „Iehova zise lui Noe: Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni.” (Gen. 6:8, 7:1, Am. Stan. Ver.) Intocmai ca și străbunicul său Enoch, Noe umbla cu Dumnezeu. Socotind dela Adam, Enoch era al șaptelea om în linie directă, și Noe era al zecilea. Zece este un număr scriptural, care simbolizează perfect une pământeasă. Cu toate acestea, nu în această privință era Noe „perfect între cei din vremea lui”. Noe, care a trăit săsește de ani înainte de potop, a văzut un număr de generații născute pe acest pământ, și aceștia erau contemporanii săi. În mijlocul acestor generații sau contemporani corupți, nelegiuți, Noe rămase perfect înaintea lui Dumnezeu, întrucât își păstra integritatea și înaintea Lui. Adică Noe niciodată nu a fost clătinat în credință față de Dumnezeu. El niciodată nu făcu loc adorației oarecaruia dintre falșii dumnezei din vremea sa. El a lucrat cu credință în adevărul Dumnezeu, a predicat dreptatea și s-a ținut prin rugăciune atât de strâns de Dumnezeu cât a putut, întrucât a adus jertfe și a privit după Sămânța promisă a „femeii” lui Dumnezeu. În această privință el putea întruni cerințele lui Dumnezeu în mod ireproșabil (fără pată), în ciuda defectelor naturale și a lipsurilor în carne.

⁸ Despre o perfecțiune asemănătoare cu a lui Noe citim în legătură cu un om care a trăit scurt după vremea lui Abraam: „Era în țara Uș un om care se numea Iov. Si omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu, și se abătea dela rău.” Perfecțiunea lui Iov fu și mai mult scoasă în evidență, după ce Diavolul își bătu joc de increderea lui Dumnezeu pe care și-o puse în neprăhuirea lui Iov. El declară că el putea să facă pe Iov să blestempe pe Dumnezeu, dacă Dumnezeu îl lăsa mâna liberă să-l necăjească fără cruce. După mai multe încercări, încrederea lui Iehova în Iov se dovedi a fi bine intemeiată. „Domnul a zis lui Satan: Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abăte dela rău, și tu Mă indemni să-l pierd fără pricina”. (Iov. 1:1, 8; 2:3). Alte încercări dureroase asupra lui Iov, dovediră că Dumnezeu avea dreptate, deoarece Iov ținea să-și desfășure într-un său devotament față de Dumnezeu, întrucât refuza să se întoarcă dela El și să-L defaime în urma atacurilor Diavolului. (Iacob 5:10, 11). Cât de diferită este calea de credincioșie și de răbdare a lui Iov, de aceea a multor religioniști ai „creștinătății”, cari sufăr astăzi necurăzile pe care Satan Diavolul le aduce asupra omenirii, deoarece el a fost aruncat jos din cer, dela intemeierea împărăției cerești a lui Dumnezeu în 1914! — Apoc. 12:12.

⁹ David, păstorul din Betleem, pe care Dumnezeu îl ridică să fie rege peste națiunea lui Israel, era altul care dovedi asemenea perfecțiune, în ciuda slăbiciunii și a lipsurilor cărnii sale. Deși atins de nedreptatea moștenită dela Adam, inima sa sau afecțiunea sa mintală, niciodată nu s'a îndepărta dela Iehova Dumnezeu, ca Cel căruia trebuia să I se închine. De mai multe ori a fost cuprins de păcate grele; dar el niciodată nu arăta iubire pentru păcat. De fiecare dată el se umilea pe sine și se căia cu sinceritatea înimii, întorcându-se la Dumnezeu pentru milă, întrucât a primit muștrările lui Dumnezeu, fără a se răscula sau a se plângă. El își găsea placere în adorarea lui Iehova și făcu toți pașii ce îi erau posibili, spre

⁸ Ce zice și arăta doară de seamă cu privire la perfecțiunea lui

⁹ Cum arăta că Abraam, Iacob și Iacob că ei au obținut binecuvântarea promisă prin Sămânță?

a înălța și înainta adorațiunea lui Dumnezeu în decursul domniei sale. De aceea Dumnezeu spuse despre David că ar fi un „om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele”. (Fapt 13:22; 1 Sam. 13:14). Fiind cu toată inima sa pentru Domnul Dumnezeu, David muri credincios. El împlini porunca pusă înainte în Deuteronomul 18:13: „Tu să fii perfect față de Iehova Dumnezeul tău”. (Am. Stan. Ver.). Și, să se ia notă, această poruncă fu adăugată după avertismentul lui Dumnezeu către Israeliți de a nu cădea în cultul religios al națiunilor pagâne de înainte de primprejurul lor.

¹⁰ Fiul și urmașul lui David la tron, Solomon, dădu un indemn asemănător Israelitilor, pe vremea când sfinti templul nou clădit din Ierusalim. El zise: „Pentru toate popoarele pământului să poată cunoaște că Iehova este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El! Inima voastră prin urmare să fie perfectă față de Iehova Dumnezel nostru, cum este astăzi, ca să urmați legile Lui și să păzili poruncile Lui”. (1 Regi 8:60, 61, Am. Stan. Ver.). Este trist că trebuie să menționăm că Regele Solomon, în zilele bătrâneții sale, lăsa inima sa să se îndepărteze și să se abată dela adeverata închinare, și el nu umblă asemenea lui David, tatăl său, „în integritatea inimii”. Darea de seamă cu privire la Solomon spune: „Când a îmbătrânit Solomon, nevestele i-au plecat inima spre alii dumnezei; și inima nu i-a fost perfectă (românește, în totul) față le Iehova Dumnezel său, cum fusese inima tatălui său David.” — 1 Regi 9:9; 11:4, Am. Stan. Ver.

¹¹ După aceea se raportează că au dominat regii Abiam și Amaia, dar nu cu inimi perfecte față de Dumnezeu asemenea inimii strămoșului lor David. (1 Regi 15:1-3; 2 Cron. 25:2). Inima Regelui Iosafat fu întărită în calea lui Dumnezeu și el pregăti sau își puse inima să caute pe Dumnezeu. Când numi un nou corp de judecători prin tot regatul său, el le zise: „Voi să lucrați în frica de Iehova, cu credință și cu o inimă perfectă (curăție de inimă, trad. românească)... Întăriți-vă și lucrăți, și Iehova să fie cu cel ce face binele.” (2 Cron. 17:6; 19:3, 8-11, Am. Stan. Ver.). Când Regele Ezechia fu aproape de moarte din cauza unei bube rele, el strigă către Dumnezeu, zicând: „Doamne, adu-ți aminte că am umblat înaintea Fetei Tale cu credințioșie și curățe de inimă (în adevăr și cu o inimă perfectă, Versiunea Americană Standard), și am făcut ce este bine înaintea Ta.” — 2 Regi 20:1-3.

IN REALITATE

¹² Iehova Dumnezeu recunoșcu pe aceia ale căror scopuri ale inimii său mintii erau drepte și plăcute Lui, și El era totdeauna gata să le ajute să facă voia Sa. După cum profetul Hanani spuse Regelui Asa: „Căci Domnul își intinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă (perfectă față de El, Am. Stan. Ver.) și Lui.” (2 Cron. 16:9). Aceasta este o făgăduință măngâietoare și sigură pentru toți aceia cu astfel de inimi, astăzi. Cu toate acestea, indiferent de curăția lor și integritatea inimii și mintii, aceia oameni credințioși din vechime n-au fost ridicați la reala perfec-

¹⁰ Cum a predicat Regele Solomon asemenea perfecțiune, dar cum a dat creș ei însuși în legătură cu aceasta?

¹¹ Ce zice darea de seamă în legătură cu Abiam și Amaia, Iosafat și Ezechia, în ce privește asemenea perfecțiune?

¹² (a) Cum se arată Dumnezeu față de cei cu inimă perfectă? (b) Fost-au cei cu inimă perfectă din vechime ridicăți la perfecțiunea trupeiască? și pentruece?

țiune fizică sau în carne. Deși starea plăcută a inimii lor le ajută să învingă slăbiciunile lor carnale sau să țină în frâu penibilelor lor păcătoase înăscute, totuș niciunul din ei n'a fost îndreptățit spre viață vecinică. Dacă D-zeu i-ar fi făcut astfel perfecti sau i-ar fi îndreptățit spre viață vecinică, ei nu ar fi murit. Dar ei priviră înainte spre acea binecuvântare, și așteptară făgăduința lui Dumnezeu cu privire la aceasta, când ar veni Mesia, Christos. Dar ei toți trăiră înaintea sosirii Sale, și de aceea muriră fără să vadă făgăduința divină însăptuită și fără să aplice împlinirea ei.

¹³ Spre a deschide calea spre perfecțiune reală, era necesar mai mult decât perfecțiune sau integritate și curăție de inimă. Era necesară o jertfă adusă lui Dumnezeu, spre a ridica pe oameni cu o astfel de stare de inimă din neputință pe care fapta rea a lui Adam în Eden, o aduse asupra tuturor urmașilor săi. Adam transmise urmașilor săi o stare păcătoasă și defectuoasă a trupului și a mintii, și de aceea prin naștere ei veniră într-o stare condamnată înaintea lui Dumnezeu. Rezultatul era după cum este declarat de către apostolul Pavel la Români 3:9-19; și să se ție seamă că Pavel zise aceste lucruri după ce Evreii fuseseră sub legea lui Moise mai bine de cincisprezece veacuri. Pavel zise: „Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat, după cum este scris: Nu este niciun om neprăjit, niciunul măcar... Nu este niciunul care să facă binele; niciunul măcar... pentru orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci toți au păcatuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” — Rom. 3:9, 10, 12, 19, 23.

¹⁴ De aceea nici un om care-și trăgea existența de-a Adam, nu putea să-și depună viața sa pentru pretenții săi și să spere să-i elibereze de sub condamnarea divină, dându-le o stare perfectă înaintea lui Dumnezeu, liberă de păcat și lipsuri. Unul ca acesta, murind astfel, ar fi o jertfă imperfectă și nu ar putea fi primită. O jertfă imperfectă nu ar putea procura perfecțiune pentru alții. Aceasta fu preumbrit în mod tipic prin legea pe care Dumnezeu o dădu Israelitilor prin Moise. Pentru a procura eliberarea lor din sclavie în Egipt, Dumnezeu ceru ca Israel și să jertfească mielul de Paște; și legea lui Dumnezeu zise: „Mielul vostru să fie fără cusur, de parte bărbătească, de un an.” (Ex. 12:5). Pentru jertfele să poată fi aduse după aceea într-un mod bineprimit, Dumnezeu făcu pe fratele lui Moise, Aaron, și pe fiul săi precum și pe urmașii lor de parte bărbătească, să fie preoți pentru națiunea Evreiască. Spunându-le ce perfecție ar fi potrivite pentru ei ca să aducă pe altarul Său, Dumnezeu zise acestor preoți Leviți ai casei lui Aaron: „Să mu aduceți niciuna care să aibă vreun cusur, căci n-ar fi primită... să fie fără cusur, ca să fie primită; să n'aibă niciun cusur în ea.” — Lev. 22:18-25.

¹⁵ Spre a fi perfectă în ajutorul omului, jertfa trebuia să fie egală cu viața perfectă a lui Adam, care fusese creat perfect și după chipul și asemănarea lui Iehova Dumnezeu. Dreptate exactă trebuia să guverneze în această chestiune, pentru că legea lui Dumnezeu zicea: „Viață pentru viață, ochiu pentru ochiu, dintre pentru dintre, mâna pentru mâna, picior pentru picior”. (Deut.

¹⁶ Ce era necesar pentru deschiderea căii spre asemenea perfecțiune? și pentruece?

¹⁷ În conformitate cu legea lui Dumnezeu, pentruece nu putea niciun urmaș al lui Adam să dea o asemenea jertfă lui Dumnezeu?

¹⁸ Spre a fi perfectă în ajutorul omului, ce se cerea jertfei, ceea ce excludea astfel pe urmașii lui Adam?

19:21; Ex. 21:23-25). Deoarece Adam păcătuise și pierduse perfectiunea sa umană și dreptul la viață, iar totuși urmașii săi fiind deci lipsiți de slava lui Dumnezeu, nici unul din ei nu putea da o jertfă perfectă spre a face pe oameni perfecti. Numai minunata putere a Atotputernicului Dumnezeu putea să ajute omenirea din această situație omenească imposibilă; și iubirea și înțelepciunea lui Dumnezeu făcându-aceasta prin intermediul Fiului Său, care devine Christos Isus.

¹⁶ Acest Fiu iubit trăia cu mult înainte de Adam, pentru că El era prima creație a lui Dumnezeu și era deasemenea folosit de Dumnezeu la crearea lui Adam. De aceea Christos Isus nu-și trăgea viața Sa prin Adam. Viața Sa perfectă și fără cusur fu transferată din gloria cerească jos pe pământ, în trupul pe care puterea lui Dumnezeu îl pregătise pentru El în mitra fecioarei Evreice din seminția lui Iuda. În acest mod Isus fu născut ca un copil perfect, și El crescu la vîrstă de bărbat în perfectiunea ei. De aceea El putu fi jertfa perfectă necesară. Cu toate acestea, ca cineva să aducă o jertfă trebuie să fie un preot. El trebuie să fie chemat și ales de Dumnezeu. El trebuie să fie instituit de către Dumnezeu pentru serviciu preoțesc și trebuie să fie consacrat de către Dumnezeu pentru preoție. Atunci se născu Ioan Botezătorul din casa preoțească a lui Aaron; dar Isus nu era născut astfel, pentru că El era născut din seminția lui Iuda, ca un urmaș direct al Regelui David. Isus fu astfel exclus de a deveni un preot spre a aduce jertfe de animale, pe altarul templului din Ierusalim.

¹⁷ Până la venirea lui Isus, toate jertfele de animale, pe care preoții levitici ai casei lui Aaron le aduseseră pe altarul din templu, nu aduseră perfectiune niciunui dintre Evrei. Sângele acelor jertfe de ispășire, pe care marele preot îl aducea în partea dinăuntru a Sfintei Sfintelor templului, nu reuși să spele păcatele națiunii Evreiești. El nu o îndreptătea sau nu o făcea dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Pentru acest motiv, acele jertfe de ispășire trebuiau să fie repetațe an după an. Ele puteau fi jertfe de animale fără cusur, dar ele nu erau jertfe umane, având valoare de viață egală cu aceea a perfectului Adam în Eden. De aceea, dacă perfectiunea în carne urma să vină, trebuie să fie o nouă preoție și o nouă jertfă. Dumnezeu se îngriji de amândouă. Deoarece Isus nu putea să devină preot prin coborâre dela Levitul Aaron, Iehova Dumnezeu îl făcu un mare preot printre un jurământ special. Dumnezeu nu îl făcu un preot după ordinul lui Aaron, ci un preot după ordinul lui Melchisedec, care era rege al Salemului și preot al Dumnezeului Celui Prea Înalț, în zilele lui Abraam. Dumnezeu prezise aceasta în Psalmul 110:1-4, unde Regele David scrise cu privire la Domnul Isus: „Iehova a zis Domnului meu: Sezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrășmașii Tăi sub picioarele Tale. Iehova va intinde din Sion toagul de cărmuire al pinterii Tale, zîcând: Stăpânește în mijlocul vrășmașilor Tăi... Iehova a jurat și nu-l va părea rău (sau nu se va schimba): Tu ești preot în veac după ordinul lui Melchisedec”. (Am. Stan. Ver.).

¹⁸ Să se observe, acum, cum explică apostolul Pavel

¹⁶ Cum putea omul Christos Isus să fie jertfa necesară? și ce trebuie să fie spre a aduce omenirii jertfă?

¹⁷ Pentru că era necesară o preoție deosebită de aceea și fioul lui Aaron și că jertfă nouă? și cum să îngrijește Dumnezeu de amândouă?

¹⁸ (a) Dacă nu în conformitate cu calificatiunile fizice cum fu făcut Isus un preot omenesc lui Melchisedec? (b) Pentru că era necesar ca preoții levitici să fie mai mulți decât unul? și ce dovedește acest fapt?

¹⁹ *

această schimbare a preoției pe o nouă bază, la Evrei 7:15-28: „Lucrul acesta se face și mai luminos când vedem ridicându-se, după asemănarea lui Melchisedec, un alt preot, pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare. Fiindcă iată ce mărturisește (Psalmul 110) despre El: „Tu ești preot (cât timp?) în veac, după rânduiala lui Melchisedec!” Astfel, pe deoparte, se desfășorează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărniciei ei — căci legea n'a făcut nimic desăvârșit — și pe de altă, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu. Și fiindcă lucrul acesta nu s'a făcut fără jurământ, Isus S'a făcut preot prin legământul Celui ce I-a zis: „Domnul a jurat, și nu se va că: Tu ești preot în veac!” prin chiar faptul acesta El s'a făcut chezașul unui legământ mai bun (decât cel vechi prin Moise). Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedeca să rămână pururea”. Și acest fapt de pe urmă dovedește că zecile de mii de preoți Catolici, care mor și urmează să fie schimbați și înlocuiți de către alții, în realitate nu aduc nicio curățire de păcate prin repetatele lor ceremonii de „liturghie”.

¹⁹ Continuând, apostolul arată pentru ce Isus ca preot poate să aducă mântuire completă sau perfectă acelora care își tare la credința lor în Christos. Apostolul arată diferența dintre Isus și preoții Evrei și Catolici, zîcând: „Dar El fiindcă rămâne în veac, are o preoție care nu trece dela unul la altul. De aceea și poate să măntuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuie: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri; care n'are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sa'le, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S'a adus jertfă pe Sine însuși. În adevăr legea (lui Moise) pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit (sau consacrat, făcut perfect) spre a fi mare preot pe vecie.” — O traducere americană.

²⁰ Dacă Isus era fizic și mintal perfect, „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși,” și având drept la viață vecinie, cum se explică faptul că apostolul aci în carte Evreilor vorbește cel puțin de două ori despre Isus ca fiind făcut perfect? El arată că urmașii lui Christos, pe care Dumnezeu îi adoptă să fie o parte din „sânmânta lui Abraam”, în realitate devin ai lui Dumnezeu. Pe acești fii Dumnezeu îi duce în gloria cerească cu Christos Isus, Conducătorul și Căpelenia mântuirii lor. Pavel zice: „Dar pe Acela, care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, adică pe Isus, îl vedem încununat cu slavă și cu cinstă (în cer), din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela (Dumnezeu) pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă mulți fii la slavă, să desăvârsească (să facă perfect, alte trad.), prin suferințe pe Căpelenia mântuirii lor.” (Evrei 2:9, 10). În ce mod „perfect”? întrebăm noi.

²¹ Deoarece prin suferințe fu făcut Christos Isus per-

¹⁹ Pentru că poate Isus să măntuiască pe cei mai mulți dintre cei care cred? și prin căte jertfe?

²⁰ De căte ori menționează Pavel în Evrei pe Isus ca fiind făcut perfect? și pentru ce apare aceasta curios?

²¹ Le ce adauă căve această perfectionare, la jertfă său lui Isus însuși? și în ce mod?

fecătă de Dumnezeu. Cu această calificare, Christos Isus fu făcut perfect ca Mare Preot al lui Iehova, întrucât fu ridicat dintr-o morții, nu în carne pe care o depusese ca o jertfă, ci în spirit, ca o completă „nouă creațură” spirituală. (1 Petru 3:18, Am. Stan. Ver.). Astfel facerea Sa perfectă în realitate, a însemnat introducerea Sa în funcțiunea Sa de Mare Preot în ceruri, în imediată prezență a lui Dumnezeu. El atinse punctul culminant sau situația cea mai înaltă a funcțiunii, când sezu de-a-dreapta lui Dumnezeu, ca al doilea după Dumnezeu, și mai înalt decât toți ceilalți în univers. Aceasta era actul final al consacrării lui Isus în această funcție sublimă de Mare Preot. Aceasta era în acelaș timp o perfecționare și o consacrare a Lui pentru totdeauna.

²² „Tot așa și Christos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are dela Cel ce l-a zis: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut. Si, cum zice (Dumnezeu) iarăși într'alt loc: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec. El este Ace'a care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rușini și cereri cu strigăte mari și cu lacrămi, către Cel ce putea să-L izbăvească dela moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiul, a invățat să asculte prin lucruri pe care le-a suferit. Si după ce a fost făcut perfect (desăvârșit, românește) (prin asemenea suferințe), S'a făcut pentru toti cei ce-L ascultă, urzitorul urei măntuirii vecinice, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot după ordinul lui Melchisedec.” —Am. Stan. Ver.

²³ Sub suferință din partea lui Satan și a demonilor, precum și a agenților lor pe pământ, Isus, în zilele vieții Sale pământești, a dovedit o deplină ascultare față de Dumnezeu asemenea căreia El nu a arătat niciodată înainte, în decursul timpului de când Dumnezeu îl aduse în existență ca „inceputul creațiunii lui Dumnezeu”. El arătă astfel că avea calitatea sau demnitatea de incredere pentru cea mai înaltă și cea mai de incredere funcție, la care Dumnezeu putea să-L numească, lucru pe care l-a și făcut. Si astfel, deasemenea, prin suferință, Isus se făcu destoinic pentru a fi Mare Preot, al lui Dumnezeu. Dacă fiți lui Dumnezeu, pe care El îi duce în slava creștină, ar asculta de Christos Isus ca de Căpătenia măntuirii lor, ei trebuie să asculte sau să urmeze exemplul Său. Adică, ei trebuie să sufere din mâna dușmanului pentru ca să dovedească, după cum a făcut și Căpătenia lor, deplina lor și munere față de Dumnezeu. Pe nicio altă cale nu pot ei să devină destoinici să trăiască și să domnească cu El, spre a „fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos”, și să domnească cu El o mie de ani”. — Apoc. 20:4,6; 2 Tim. 2:11, 1.

²⁴ În timpurile vechi, Aaron, marele preot, intra în Sfânta Sfintelor tabernacolul și străjnea sângele ierofelilor de însărire înaintea scaunului de îndurare al lui Dumnezeu. Dar în anul 33, Christos Isus se înăltă la cer și se prezintă înaintea lui Iehova Dumnezeu cu valoarea perfectei Sale jertfe umane, făcând astfel o completă rezentare a ierofelii Sale ca Mare Preot. El a făcut aceasta numai după ce mai întâi suferi ocările și chiar părăsa moarte, spre a-și dovedi supunerea Sa absolută și fără

defect față de Dumnezeu. Cu această calificare, Christos Isus fu făcut perfect ca Mare Preot al lui Iehova, întrucât fu ridicat dintr-o morții, nu în carne pe care o depusese ca o jertfă, ci în spirit, ca o completă „nouă creațură” spirituală. (1 Petru 3:18, Am. Stan. Ver.). Astfel facerea Sa perfectă în realitate, a însemnat introducerea Sa în funcțiunea Sa de Mare Preot în ceruri, în imediată prezență a lui Dumnezeu. El atinse punctul culminant sau situația cea mai înaltă a funcțiunii, când sezu de-a-dreapta lui Dumnezeu, ca al doilea după Dumnezeu, și mai înalt decât toți ceilalți în univers. Aceasta era actul final al consacrării lui Isus în această funcție sublimă de Mare Preot. Aceasta era în acelaș timp o perfecționare și o consacrare a Lui pentru totdeauna.

²⁵ Fără îndoială, în acest sens citim, la Evrei 7:28: „În adevăr, legea (lui Moise) pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului (lui Dumnezeu), făcut după ce a fost dată legea (fiind rostit prin Regele David în Psalmul 110:4), pune pe Fiul, care este consacrat (desăvârșit) pentru vecie.” (Versiunea autorizată) Sau, după cum citim acest verset într-o versiune modernă: „Căci legea numește ca mari preoți pe niște oameni, cari erau supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, care fu dat după ce veni legea, numi un Fiul făcut perfect pentru vecie”. (Am. Stan. Ver.)^{*} In prima traducere a Bibliei, anume, Versiunea greacă Septuaginta a Săptunilor Ebraice, cuvântul tradus aci cu „făcut perfect” (te'eioun) este deasemenea întrebuitat de un număr de ori spre a traduce cuvântul Ebraic a (se) consacra, astfel ca la Leviticul 21:10; Exodul 29:34, 35; Leviticul 8:22, 28:33; versete cari rugă să se citească. (Traducerea C. Thomson). Astfel fiecare din traducerile de mai sus din Evrei 7:28 este corectă, deoarece a fi făcut perfect în legătură cu aceasta, cuprinde cugetul de a fi consacrat unei funcții sacre sau a fi instalat în aceasta, deoarece persoana consacrată sau instalată și-a completat pregătirea ei pentru aceasta. Aceasta a făcut-o Isus în supunere și integritate (neprihănire) fără defect.

URMAȘI FĂCUȚI PERFECȚI

²⁶ Purtarea credincioasă a lui Isus ca Mare Preot, rezultă în perfecționarea pentru urmării Săi ascuțători, cari sunt făcuți parte din sământa lui Abraam, ca fiți ai lui Dumnezeu. Cum? Deoarece aceasta îl dă în reală curățire de năcat prin sângele ierofei Sale. Astfel le este dată o constință curată înaintea lui Dumnezeu, sau o libertate de cunoștință păcatului și de condamnarea la moarte în ochii lui Dumnezeu. Aceasta nu era cu puțină prin ierofele de animale, ne cari preotii Leviti ai casei lui Aaron le aduceau în tabernacolul cel dintâi său finic, după cum zicea (Pavel) la Evrei 9:8-14. 24: „Câtă vreme stă în picioare cortul (tabernacolul) dintâi! Aceasta era o asemănare (sau simbol) pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe, cari nu pot aduce ne cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul

^{*}) Deasemenea și Tha Emphatic Disputation: Douay Catolic; Rotherham; Moffat; Weymouth; Noul Testament Twentieth Century; Siriac; etc.

²⁷ Pentru a suferi Isus și ce devine El prin aceasta?

²⁸ Ce calitate arătă astăzi Isus? și cum „ascultă de El” cei care cărăcătoresc ce Autorul vecinicei lor măntuirii?

²⁹ Cum era Isus „făcut perfect” sau „consacrat pentru totdeauna”, după cum este declarat în Evreu 7:28?

²⁸ Pentru a traducerea cuvântului grecesc „teleioúr” este corectă fie ce „consacrat” sau ce „făcut perfect”?

²⁹ Pentru a purta credincioasă și lui Isus după cum este declarat în Evreu 9:8-14 24 rezultă în perfecționarea pentru ucenicii Săi credinciosi?

lui... Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din ziua aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viață, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecină... cu cât mai mult sânge' lui Christos, care, prin spiritul cel vecinic, S'a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujă Dumnezeului ce'u viu! „Căci Christos n'a intrat într'un locaș de închinare făcut de mâna omenească după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se infățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. — Am. Stan. Ver.

²⁷ Fiind astfel făcut perfect în conștiință, fără îndoială că acești urmași ascultători ai lui Christos, sunt „îndreptățiti” de către Dumnezeu prin sângele lui Isus și din pricina credinței lor. Prin urmare condamnarea lui Dumnezeu de deasupra lor a fost ridicată, și ei au o stare perfectă înaintea lui Dumnezeu, după carne. — Rom. 5:1, 9; 8:33.

²⁸ Când explică cum jertfa lui Christos, adusă o singură dată, realizează astfel de perfecțiune pentru creștini, de care jertfele deseori repetate după legea mozaică, nu puteau să realizeze, apostolul scrie, la Evrei 10:1-14 (Am. Stan. Ver.): „In adevăr, legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu infățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, cari se aduc neincetat în fiecare an, să facă perfecti pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi incetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curății odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să steargă păcatele”.

²⁹ Trebuința ca acele jertfe preumbritoare să fie repetate în mod continuu, era, deoarece ele nu putură să steargă în realitate vină de păcat, ci lăsără pe închinător cu conștiință de păcat, care cerea noui jertfe aduse de către preoți umani imperfecti. Acest fapt adevărat cu privire la jertfele Evreiești, arată că aşa numita „jertfă catolică de parastas” este imperfectă și fără valoare spre a sterge răcatul și să elibereze pe cineva de chinurile suferinței. Întocmai ca și jertfa Evreiască, faptul că parastasul catolic urmează să fie jertfit zilnic, pe mii de altare de către mii de preoți muritori, arată că nu a adus nici o iertare de păcate; altfel pentru ce ar trebui să fie repetat? Fiecare nou parastas aduce aminte închinătorului de răcatele sale. Întocmai dinăuntru cum ar făcut aceasta jertfele Evreiesti: și aceasta arată că parastasele de dînaîntea nu au procurat nici o stare perfectă, îndreptățită, liberă de condamnare a închinătorului înaintea lui Dumnezeu. Mai departe, deoarece aceste parastase au fost adăugate de către preoții catolici jertfei originale a lui Christos, parastasul nu numai că dovedește lipsa lui de valoare și slăbiciunea lui, ci deosebită deosemenea cugetul că propria jertfă, a lui Christos Isus ar fi fost incompletă și nu ar fi fost un mijloc perfect pentru iertarea păcatelor. Dar este acesta cazul? Desigur nu! În loc să ascultăm de un om imperfect, care

²⁷ Deoarece e atât de conștiință curățită în mod perfect, ce trebuie atunci să fie adevărat cu privire la urmașii credincioși ai lui Christos?

²⁸ Pentru ce trebuie de necesitate ca jertfele după legea mozaică să fie numai umbre ale lucrurilor viitoare?

²⁹ Pentru atunci trebuie să fie repetate acele jertfe? și ce do-

susține a fi un urmaș apostolic, să ascultăm acum pe însuși apostolul, care scrie, după cum urmează:

³⁰ „Prin această „voie” am fost sfintiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna. Si pe când orice preot (Evreu) face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, cari niciodată nu pot sterge păcatele. El (Christos Isus), dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrășmașii Lui să-I fie făcuți asternut al picioarelor Lui. Căci prințor singură jertfă El a făcut perfecti (desăvârșiți, trad. nouă românească) pentru totdeauna pe cei ce sunt sfintiți”. Versiunea Americană Standard.

³¹ Această perfectă stare de libertate de vina de păcat și de condamnarea ei, a continuat de atunci, de-a lungul eteriei creștine, de când una și singura jertfă a lui Isus a fost adusă. Deosemenea aceasta se referă la fiecare urmaș sfintit al lui Christos Isus, atât timp cât el rămâne pe pământ în carne sa imperfectă, și are trebuință de acoperirea meritului jertfei lui Isus. Faptul că jertfa Sa este perfectă, completă, și atotindestulătoare pentru stergerea păcatelor, este dovedit, deoarece ea nu trebuie reînoită sau repetată. Oricând creștinii sfintiți răcatuiesc din cauza imperfecțiunilor mostenite ale cărnii lor, ei pot să meargă la Dumnezeu, să-si mărturisească păcatul și să-si procure iertare și curățire prin mijlocirea sinucrisei și originalei jertfe a lui Christos Isus. Citim astfel la 1 Ioan 1:7-10; 2:1-2, anume: „Sângele lui Isus Christos. Fiul Lui, ne curățește de orice nelegătură... Dar dacă cineva a răcatuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, de Isus Christos cel nedreptățit. El este jertfa de înnăsire pentru păcatele noastre: și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregei lumi”.

³² Starea prezentă a creștinilor sfintiți nu este, prin urmare, una de perfecțiune reală în carne sau trupurile lor fizice. De aceea uceniciul Iacob scrie: „Toti greșim în multe feuri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om perfect, și poate să-si țină în frâu tot trupul (să fie fără păcat).” (Iacob 3:2). Dar prin credință în jertfa lui Christos, creștinii au o stare dreaptă sau îndreptățire înaintea lui Dumnezeu, și sunt socotiti perfecti prin dreptatea lui Isus, socotită lor. De aceea ei pot să se apropie de Dumnezeu fără a avea conștiință încărcată cu vina de păcat, inimile lor fiind stropite cu sângele Său curățitor, după cum spune apostolul: „Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o (consacrat, introdus, Am. Stan. Ver.) El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său: și fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată”. Eferei 10:19-22.

³³ Aceastia, prin urmare, sunt cei spirituali făcuți perfecti, la cari se referă apostolul când scrie, la Evrei 12: 22,23: „Ci văți apropiat... de adunarea generală și de

vedește această cu privire la „jertfa catolică de parastas”?

³⁴ Prin căte jertfe au fost urmașii lui Christos sfintiți și făcuți perfecti? și pentru ce, prin urmare, poate Christos să stea de-a-dreapta lui Dumnezeu?

³⁵ Când timp este în vigoare această stare perfectă prin jertfa lui Christos: și se schimbă ea dacă creștinul răcatuieste?

³⁶ Ce dovedește dacă această stare este une de perfecțiuni reală în carne? și cum, atunci, pol creștinii să se apropie de Dumnezeu?

³⁷ Cine sau ce sunt „spiritile oamenilor drepti făcuți perfecti”?

Biserica celor întâi născuți, cari sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, și de spiritele celor neprihăniți, făcuți perfecti". Acești îndreptățiri umblă după spiritul lui Dumnezeu și nu după carne. Spiritul este mult mai pronunțat și mai vrednic de ținut în seamă decât carnea lor imperfectă, păcatele căreia sunt în mod perfect curățite prin Isus.

OAMENI DIN VECHIME FĂCUȚI PERFECTI

34 Această perfecționare prezentă de relațiuie cu Dumnezeu, este binecuvântarea care vine credincioșilor cari cred prin Sămânța lui Abraam, Christos Isus. (Vezi Fapte 3:25,26, citat pe pagina 10 paragraful 3). După cum zice deasemenea și Pavel: „Scriptura, deasemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte (prima dată) lui Abraam această veste bună: Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine. Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Abraam cel credincios”. (Gal. 3:8,9). Această binecuvântare prin Sămânța lui Abraam este complectată, pentru acești fii ai lui Dumnezeu, fără îndoială, atunci când El îi aduce la glorie prin invierea lor dintre morți. Acești credincioși morți sunt aceia cu privire la cari este scris: „Așa este și invierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și inviază în neputrezire; este semănat în ocară, și inviază în slavă; este semănat în nepuțință, și inviază în putere; este semănat trup firesc, și inviază trup spiritual... Si după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul celui ceresc”. (1 Cor. 15:42-44,49). Astfel, la inviere, aceștia sunt făcuți perfecti sau consacrați și instalati în serviciul sacru al lui Dumnezeu în ceruri, în glorioasa Sa prezență. Această perfecționare finală a lor, începe să aibă loc la venirea a două a lui Christos, la venirea Sa la templu. Această venire la templul ceresc al lui Dumnezeu, poate fi dovedit că a avut loc în primăvara anului 1918 d. Chr., după cum este arătat în numerele de mai înainte ale *Turnului de Veghere*.

35 Trebuie să se admită, prin urmare, că credincioșii cari cred și urmări ai lui Christos, cari devin fiii lui Dumnezeu, sunt primii cari primesc binecuvântările făgăduinței, pe care Iehova Dumnezeu o făcu lui Abraam. Aceasta nu este din cauza vreunui merit mai mare al lor propriu, ci deoarece ei au useră privilegiul să trăiască dela moartea, invierea și înălțarea lui Christos Isus la cer. Nicicunul, bineînțeles, nu putea intra în aceste binecuvântări, înainte de venirea reală și perfecționarea Sămânței lui Abraam cu nouăsprezece sute de ani înainte. Aceasta fu pentru oamenii credincioși din vechime, dela Abel până la Ioan Botezătorul, nu putură în timpul lor să intre în împlinirea făgăduinței, prin primirea binecuvântărilor promisese. Toți acei credincioși credeau în venirea Sămânței și vărsarea binecuvântărilor de la Dumnezeu prin Sămânță, dar ei niciodată nu văzură făgăduința lui Dumnezeu împlinită. Ei nu trără în timpul favorit al lui Dumnezeu. Apostolul se referă la aceasta, la Evrei 11:39,40.

34 (a) Ce este binecuvântarea prezentă prin Sămânța lui Abraam? (b) Când este făcuță completă asemenea binecuvântare pentru fii lui Dumnezel și cum?

35 (a) Cine sunt primii cari primesc binecuvântările făgăduinței făcuți lui Abraam (b) Pentru ce nu primesc credincioșii din vechime binecuvântările întări?

unde zice: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuș n'au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere (sau, pregătit) ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi”.

36 Prin expresia „pentru noi” apostolul se înțelege pe sine și pe frații săi creștini. Pentru aceștia Dumnezeu pregăti sau prevăzu o binecuvântare mai înaltă decât aceea a acelor credincioși din vechime. El îngrijii ca ei să devină fiii Săi spirituali și să moștenească prin urmare slavă în cer. El îngrijii ca ei să fie făcuți părtași cu Isus Christos, adevărata Sămânță a lui Abraam; și că, după ce au primit ei înșiși mai întâi binecuvântările făgăduinței Abraamică a lui Dumnezeu, ei să fie uniți cu Christos Isus în împărtirea binecuvântărilor la alții. Lor le este dat privilegiul de a fi preoți cu Christos Isus, Marele Preot, în împărtăția cerească și de a domni cu El pentru o mie de ani, spre a ridica omenirea. Împreună cu Christos Isus, Regele regilor, ei vor forma „noile ceruri” ale Noii Lumii a dreptății. Apoc. 20:4,6; 2, Petru 3:13.

37 Faptele arată, apoi, că cei credincioși din vechime, nu urmează să fie făcuți perfecti, deosebit de fiii lui Dumnezeu asociați cu Christos în împărtăția cerească. Cu nouăsprezece sute de ani înainte, în ziua Rusalilor, următor suirii lui Isus la cer, Dumnezeu începu lucrarea perfecționării fililor Săi credincioși, îndreptățindu-i prin jertfa lui Christos Isus, prezentată în cer. Acum, când îi invie din morți, după ce Christos vine la templu, Dumnezeu completează perfecționarea lor. Există încă pe pământ o rămășiță a acestor fii îndreptățiti ai lui Dumnezeu. Aceștia așteaptă perfecționarea lor finală în inviere, după ce ascultarea lor a fost făcută perfectă prin suferință, două cum Căpetenia lor, Christos Isus, suferă pe pământ. Dar în prezent ei au starea perfectă înaintea lui Dumnezeu prin îndreptățirea prin singura jertfă a lui Christos. În timp ce este încă vîe în carne pe pământ, această rămășiță așteaptă să vadă, în scurt, pe cei credincioși din vechime aduși afară din morminte. În conformitate cu înțelegerea anumitor scripturi, ei așteaptă să vadă aceasta înainte ce finala bătălie a Armaședonului este terminată. Aceasta va fi prin urmare către începutul domniei lui Christos; pentru că imediat după ce Satan Diavolul este legat în Armaședon, domnia de o mie de ani a lui Christos începe. (Apoc. 20:1-3,7). Astfel pentru un scurt timp înainte ca rămășița să-și sfărșească calea ei pământeană, ea așteaptă să se bucure de placerea din cale afară de mare, de a fi împreună cu cei credincioși din vechime, aduși înăpoi la viață pe pământ.

38 Ce înseamnă faptul de a „fi făcut perfect” pentru acei credincioși din vechime? Când Christos Isus ca Mare Preot îi chiamă afară din mormânt, scularea lor dintre morți va fi prima binecuvântare venită lor dela Iehova Dumnezeu prin Sămânța făgăduită a lui Abraam. Christos Isus. Prin aceasta Dumnezeu, care se anunță

(Continuare în pag. II-a)

36 Pe cine înțelege Pavel prin expresia „pentru noi”? și ce a pregătit Dumnezeu pentru unii ca aceștia?

37 (a) Când începe Dumnezeu perfecționarea acestora? și cătă dintr-aceștia sunt încă pe pământ? (b) Ce așteaptă ei cu privire la credincioșii din vechime?

38 Ce înseamnă „facerea perfectă” a acelor credincioși din vechime?